



AFGANİSTAN DİRENİYOR

sayfa: 7

İsrail gibi olmak
Kandil Dağı'na
saldırmak

Doğan Tarkan

sayfa:3

Başka bir dünya için
mücadele dersleri

**Polonya
1956**

sayfa:13

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 256

26 Temmuz 2006

1.50 YTL



LÜBNAN'DAN
ELİNİZİ ÇEKİN
FİLİSTİN'E
ÖZGÜRLÜK

Sayfa: 8/9

Lübnan'ın
Siyonizme
karşı direnişi

Sayfa: 10

İşgal, katliam
ve saldırganlık
tarihi

Sayfa: 11

SİYASAL
İSLAM KİME
DÜŞMAN

Sayfa: 12

TERÖR DEVLETİ İSRAİL'DİR

30 Eylül: Irak'ta işgale karşı sokağa

KİM NE DEDİ?

“

“İsrail'in acımasızlığı nedeniyle hedef olduğu öfke yerini yavaş yavaş takdir ve imrenme duygusuna bırakmaya başladı.”

Güngör Mengi, Vatan Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni

“Türkiye’de terör iç sıkıntılardan kaynaklanmıyor, arkasında yabancı kaynaklar var”

Ali Topuz, CHP milletvekili

“Sınırötesi operasyon için Amerikan Büyükelçisinden izin alacak değiliz.”

Tayyip Erdoğan, Başbakan

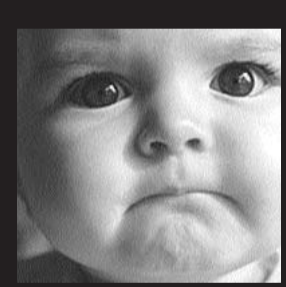
“Toplumu silahtan soğutmanın hiçbir yararı olmaz. Asker bir toplumuz. Sıkıntılı bir coğrafyada yaşıyoruz. Silahı öcü gibi gösterip toplumdaki tutmanın anlamı yok”

Siviller tarafından silah kullanımının sınırlandırılmasını sağlayacak yasa önerisi üzerine, AKP milletvekili Hasan Kara

“Bu düzenlemeyi yaparsanız Karadeniz’de nüfusun yarısını içeri atarsınız. Günah ve sevabı birlikte değerlendirmeliyiz”

CHP Tekirdağ Milletvekili Mehmet Nuri Saygun (Aynı yasa önerisi üzerine.)

”



50 000

Türkiye’de her yıl bir buçuk milyona yakın bebek doğuyor. Ancak bu bebeklerin yaklaşık 50 bini, önlenemez nedenlerle yaşama veda ediyor. Akriba evlilikleri, koşulların yetersizliği, ishal, doğum öncesi bakım hizmetlerinin eksikliği Türkiye’deki bebek ölümlerinin başlıca nedenleri...

AKP: Fındık üreticisini çökertiyor

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, AKP'nin Ordu 2. Olağan Kongresi'ne katılmak için Ordu'ya gittiği 9 Temmuz'da, Fındık üreticilerinin şikayetleriyle karşılaşmıştı. Fındık üreticilerinin, Erdoğan konuşurken, "Başbakanım biz hastane, okul için gelmedik, buraya fındık için geldik. Perişan olduk. Kurtarın bizi. Fiskobirlik'e el koyun." şeklindeki sözlerine Erdoğan, "Gidin onu Fiskobirlik'e sorun." Yanıtını vermişti.

Fındık Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (Fiskobirlik), fındık üreticilerinin alacaklarını uzun bir süredir vermiyor. Erdoğan'ın Ordu'da, artık bir alışkanlık haline getirdiği biçimde halkı azarlamasından sonra benzer bir açıklamayı Giresun'da da yapınca fındık fiyatları hızla düşmeye başladı.

Fiskobirlik yöneticileri ise hükümeti eleştiriyor. Fiskobirlik'in Yönetim Kurulu Başkanı Salih Erdem, "Borcumuz yok, Destekleme ve Fiyat İstikrar Fonundan (DFİF) kredi almaya hak kazanan tek birliğiz, ama kredi alamıyoruz, engelleniyoruz" diyor.

Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu Platform Sözcüsü Abdullah Aysu ise Erdoğan'ın "her fırsatta devrede Fiskobirlik olmadığı için malını maliyetlerin çok altında satmak zorunda kalan fındık üreticilerine ve örgütleri Fiskobirlik'e yüklediğini" söylüyor.

Fındıkta yaşanan, çiftçilerin kendi örgütleri olan kooperatiflerle, şirket politikaları arasındaki çelişki. AKP, Dünya Bankası gibi



küresel büyük şirketlerinin çıkarlarını kollayan kurumların programını birebir uygulamaya çalıştığı için gerilim doğuyor. AKP, yeni liberal politikalara sadık olduğu için, Fiskobirlik'in finansal sorunlarını daha da ağırlaştırıcı uygulamalar içinde.

Bu arada olan fındık

üreticisine ve çalışanlara oluyor. Bir fındık üreticisi, "Benim her sene 5 ya da 6 ton fındığım oluyor. Bu fındığın toplanması için işçi tutmak zorundayım. İşçi günde 12-15 kilo kuru fındık topluyor ve günlük ücreti 24 YTL. Şimdi yaşadığımız bu krizle maliyetin altında kazancım olacak. İşçiye topladığın

fındık senin olsun' demekten başka çare bırakmadılar." diyor.

Bu yüzden fındık üreticileri sokaklara döküldüler ve daha büyük eylemler için örgütleniyorlar. Belki hükümetin tutumunda, Tayyip Erdoğan'ın danışmanı ve adı son günlerde çok sık geçmeye başlayan Cüneyt Zapsu'nun Dünya Fındık Birliğinin de başkanı olmasıyla yakın bir ilgisi vardır.

Fındık üreticilerine polis baskısı

Ordu'da düzenlenen "Fındık mitingi"ne yaklaşık 3 bin fındık üretici katıldı. Mitingciler Ordu-Samsun karayolunu bir süreliğine trafiğe kapadılar. Polis mitinge katılanlara biber gazıyla saldırdı.

"Köylü milletin efendisidir, enayisi değil" pankartı açan fındık üreticileri ve çalışanları, 24 Temmuz'da daha büyük bir bölgesel mitinge hazırlanıyorlar.

Asker cumhuriyetine doğru

Emniyet Genel Müdürü Gökhan Aydın'ın imzasıyla ir genelge yayınlandı.

Bu genelgeye göre terör, uyuşturucu kaçakçılığı, organize suçlar ve cinayet gibi ağır ceza mahkemelerinin görev alanına giren suçlarda, suçüstü dahi olsa polis bir askeri ya da silahlı kuvvetlerde görevli bir sivil gözaltına alamayacak. Askerleri sadece askerler gözaltına alabilecek. Suçüstü halinde bile, suçu işlediği sabit olan asker, olay yerine bir inzibatın gelmesi beklenerek bekletilecek.

Bu genelge askerlere bir ayrıcalık daha sunuyor. AKP, Atabey ev Sauna çetesi operasyonları sırasında askerlerin gözaltına alınmalarına yönelik eleştiriler nedeniyle bir geri adım daha attı.

Küresel BAK her şeyi çözer mi?

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu kurulduğundan beri düzenlediği konulu toplantılarda, her zaman, şu üç soruyla karşılaşıyoruz: 1. BAK savaş karşıtı hareketi neden böldü?, 2. BAK Kürt sorununda neden bir şey demiyor?, 3. BAK neden başka konularla ilgilenmiyor?

Bunlar BAK'ın ne yaptığını bilmeyen, BAK'ı hiç izlemeyen ve BAK'ı hiç anlamamış ve anlamak istemeyenlerin her toplantıda, sanki toplantıyı dağıtmak ister gibi bir niyet taşıyanların sorduğu sorular.

Birinci soru artık önemsiz. BAK'ın savaş karşıtı hareketi bölmek bir yana, hareketin genişlemesi ve yaygın kampanyalar

halinde örgütlenmesi için çalışan tek savaş karşıtı odak olduğu ortada.

Kürt sorununda BAK'ın tutum almadığı sorusu ise iki yanlış birden içeriyor. Öncelikle Küresel BAK, kendisinden önceki savaş karşıtı hareketin tüm olumlu deneylerini içinde barındırıyor. Savaşta Hayır Platformu, Irak'ta Savaşta Hayır Koordinasyonu, yaygın savaş karşıtı eylemler örgütlenme perspektifi ve 1 Mart gibi bir zaferin sağlanmasında deneylerini birleştiren çok sayıda aktivistin enerjisi bugün BAK'ın deneyleri olarak öne çıkıyor.

Bu deneylerin arasında, bütün savaş karşıtı önceki platformlarda, platform-

lar, "ABD'nin savaşına ve Türkiye'nin hangi bahaneyle olursa olsun savaşa dahil olmasına karşıdır" ibaresi yer alır. Yani BAK, Türkiye'nin Kürt sorununu bahane ederek Irak'a girmesine karşıdır. Üstelik, Küresel BAK 1 Eylül'de düzenlediği eylemler ve basın açıklamalarında, Kürt halkıyla dayanıştığını, Kürt halkına yönelik savaş politikalarına karşı olduğunu da yazılı metinlerle ve basın açıklamalarıyla dile getirmiştir. Dahası, bir çok platform BAK'ın desteğini isterken, BAK bunlarda sadece, Kürt hareketinden gelen destek talebine olumlu yanıt vermiş, Kürt illerine yapılan ziyarete katılımcı olarak destek vermiş,

destek metnini imzalamıştır.

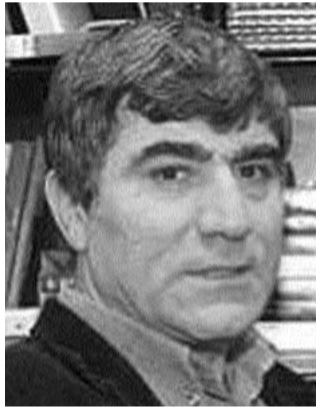
Yine de BAK'ın tek konulu bir kampanya birliği olduğunu unutmamak gerek. Bu konu dar olabilir ama politik eksenini öylesine genişletir ki, dünyanın politik dengelerini belirleyen mücadele alanıyla, yani ABD emperyalizminin dünyaya şekil vermek isteyen politik ve askeri uygulamalarına karşıdır. Türkiye'de milliyetçiliğe karşı çıkan odakların en önemlilerinden birisi de, küresel savaş karşıtı hareketin bir parçası olan BAK'ın sokak etkinliklerinin güç kazanması ve daha da yaygınlaşmasıdır.

Şenol Karakaş

4 bin işçi sendikal nedenlerle işten atıldı

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 58. ve 59. AKP hükümetleri döneminde 58 ilde 17 bin 33 işçiyi üye kaydettiklerini fakat ayı dönemde 4 bin 159 işçinin sendikal nedenlerle işten atıldığını açıkladı.

18 Temmuz'da Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nu ziyaret eden DİSK Genel Başkanı görüşmede işsizlik, yoksulluk, istihdamdaki daralma ve sosyal güvenlik alanında yaşanan olumsuzluklarla, sendikal örgütlenmedeki zorlukları vurguladı.



Hrant Dink'le dayanışmaya 301 kalksın!

Gazeteci Hrant Dink'in, yeni Ceza Yasası'nın "Türklüğü aşağılama" iddiasıyla mahkûm olmasına ve yeni Ceza Yasası'nın 301. maddesine karşı kampanya geliştiriyor. Kampanya, düşünceye özgürlüğü hedefliyor.

Yeni Ceza Yasası'nın yürürlüğe girmesiyle 301.maddenin kaldırılması için düzenlenen kampanyada dört binin üzerinde insan "301'e Hayır" demişti.

Birgün gazetesinin Hrant Dink'le dayanışmak için sürdürdüğü kapmanda şu ilana destek toplanıyor:

"Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in yeni TCK'nın 301. maddesine dayandırılarak suç sayılan yazısını, fikir özgürlüğü adına savduğumuzu ve bu 'suç'a iştirak ettiğimi açıklıyorum. Düşünce ve ifade özgürlüğüne engel olduğu, bu uygulamayla bir kez daha kanıtlanmış olan 301. maddenin acilen kaldırılmasını talep ediyoruz."

Kerinçsizlere, düşünce özgürlüğü üzerindeki baskılara karşı kampanyaya destek olalım!

BAŞYAZI

Ortadoğu'da daha da sıcak günler geliyor

İsrail'in Gazze'den sonra Lübnan'a saldırması ve bugün, yarın karadan da bu ülkeye girecek olması Ortadoğu'da yaşamakta olduğumuz sürecin bir yeni adımı, gelecekte yaşayacaklarımızın ise ilk habercisi.

Irak'ı işgal etmekte olan ABD ve İngiltere'de hükümetler gitti, gidecek durumda. Gerek Bush, gerekse Blair'in artık ayakta duramaz hale gelmesinde Irak'ta karşılaştıkları direnişin büyük ve belirleyici bir rolü var.

ABD ve İngiltere Irak'ta tam bir batağa batılar. Şimdi Bush İran'a ve Suriye'ye saldırıyor. Böylece savaşı yayarken hem Irak'taki varlığının sürmesine olanak sağlamak hem de kendi kamuoyunun önüne yeni bir "küresel terör" sorunu koymak istiyor.

İsrail saldırısına cevap veren Hizbullah'ın Hayfa ve diğer İsrail kentlerine yolladığı roketlerin İran ve Suriye yapımı oldukları, Hizbullah'ın İran ve Suriye'den politik desteğin yanı sıra para yardımı almakta olması Bush yönetimi için İran ve Suriye'ye saldırmanın gerekçelerini oluşturuyor.

Dünya ise Irak'a saldırının gerekçelerine inanmamıştı. 7 yaşındaki çocuk bile Saddam rejiminin eline kitle imha silahı olmadığını, asıl nedenin stratejik üstünlük elde etmek olduğunu biliyordu. Bu nedenle devasa bir savaş karşıtı hareket hızla sokaklara çıkmıştı.

Bugün de dünya ne İsrail'in gerekçelerine inanıyor ne de İran ve Suriye'nin insanlık için tehdit olduğuna inanıyor.

Savaş karşıtı hareket gene büyük bir güçle ortaya çıkacaktır. Çıkmaya başladı bile.

Şimdi ilk büyük eylem 23-30 Eylül arasında dünyanın hemen her yerinde gerçekleşecek olan "İran Irak Olmasın" kampanyasının eylemleridir.

Türkiye'de de Küresel BAK bu kampanyayı yürütüyor. Omuz verelim.

Lübnan'da Türk askerinin işi ne?

ABD Lübnan'ın Güney İsrail hududuna Türk ve Fransız askerleri gönderilmesini istiyor.

Bu askeri birlikler Güney Lübnan'da ne yapacaklar? İlk bakışta sanki Lübnan halkını İsrail saldırısından koruyacaklarmış gibi görünüyor ama bu tamamen aldatıcı.

İngiliz Başbakanı Tony Blair Güney Lübnan'a yerleşecek uluslararası gücün görevini çok iyi tarif ediyor: İsrail'i korumak.

Oysa son saldırısı ile açık ki İsrail'in korunmaya ihtiyacı yok. Asıl komşularının korunması gerekli.

Türk ordusunun Güney Lübnan'a gitmesi bütünüyle ABD'nin ve diğer barlı devletlerin çıkarıdır. Türk ordusu İsrail'i korurken İsrail efendisi ABD ile yeni hedeflere saldırabilir. Örneğin Suriye'yi, İran'ı bombalayabilir. Filistinlileri Gazze ve Batı Yakası'nda daha fazla ezebilir.

sosyalist işçi



Gazze'de yaşam

İsrail Ordusu sivil halka saldırıyor. Bu saldırı hiçbir biçimde bir İsrail askerini kurtarmak için yapılmıyor. Bütün dünyanın gözlerinin önünde Filistin halkı imha ediliyor.

Gazze'de ve Lübnan'da ölenlerin üçte biri çocuk ama işte yeni bir direniş dalgasının savaşçıları bu koşullarda yetişiyor.

Yanda 4 Filistinli çocuğun gerçek mermiler altında gerilla eğitimi aldığını görüyorsunuz.

İsrail gibi olmak, Kandil Dağı'na saldırılmak

Doğan TARKAN

"İsrail'in Lübnan'a saldırısını dünya takdir ediyor, biz de Kuzey Irak'a, Kürt bölgesine girelim ve Kandil Dağı'na saldıralım" diyenler aslında bunun mümkün olmadığını çok iyi biliyorlar. Ama iki dertleri var: Bir yandan Türk milliyetçiliğini okşuyorlar, diğer yandan ise AKP hükümetini sıkıştırdıklarını düşünüyorlar.

"İsrail gibi yapalım" diyeler aslında sahtekarlar. İki yüzlüler. İyi biliyorlar ki İsrail eğer elini kolunu sallayarak Gazze'ye, Lübnan'a saldırabiliyorsa bu ABD'nin bekçi köpeği olmasından kaynaklanıyor. "İsrail gibi yapalım" diyeler Türkiye'nin de ABD'nin bekçi köpeği olmasını istiyorlar.

Eğer İsrail Lübnan'a girebiliyorsa bu elindeki olağanüstü silah gücünden kaynaklanıyor. Bunu ABD veriyor. Bütün savaflara, savaş masraflarına rağmen ekonomisi bundan etkilenmiyorsa bu her yıl ABD'den aldığı 4 milyar dolar yardımdan kaynaklanıyor.

Eğer ABD İsrail'e en yeni askeri teknolojileri vermese, her askeri hareketinde kendi elindeki teknoloji ile yardımcı olmasa İsrail yerinden bile kıpırdamaz.

Nitekim Hizbullah savaşçılarının

İsrail ordusunu Güney Lübnan'dan sürüp atması ABD ve İsrail'in elindeki teknolojinin Hizbullah'a karşı işe yaramamasından kaynaklandı.

Bugün de ne kadar işe yarayacağını ileride göreceğiz. İsrail bu kes bir Arap devletine karşı değil, ülkeleri işgal edilen silahlı bir halka karşı savaşacak. İşte Afganistan, işte Irak. Lübnan'ı da göreceğiz...

Türkiye'nin sınır ötesi operasyonu

Türkiye önerildiği gibi bir sınır ötesi operasyonunu ancak ABD izin verirse yapabilir. Başbakan ve diğerleri ne derlerse desinler gerçek bu.

Öncelikle Türkiye'nin "sınırötesi" dediği yer artık sadece Irak değil, ABD'nin işgali altındaki Irak. O ülkede ABD'den izinsiz sinek bile uçmaz. Bunun tersi sadece direnişçiler için geçerli.

Eğer Türkiye müttefiki ABD'ye rağmen sınırötesi operasyonu yapacaksa bu Irak direnişinin yanında olmak demektir ki bunu destekleriz. Ama o vakit İsrail gibi değil, Hizbullah gibi olunmuş olur.

İran, Suriye, Lübnan ve Filistin halkı ile aynı tarafta yer alınmış olur ve bu durumda İsrail ya da ABD birgün Türkiye'ye de saldırır. "İsrail gibi

olmak" gerekir diyenler o gün gene İsrail'den, ABD'den yana tutum alırlar. Biz ise İsrail'e, ABD'ye karşı direniriz.

Ya sorun çözülür mü?

Peki "İsrail gibi yaparak" sadece Kandil Dağı'nda olduğu sanılan sorun çözülür mü? Yani PKK ortadan kalksa Kürt sorunu çözülür mü? Elbette hayır, çözülmez.

Kürt sorunu askeri değil, toplumsal bir sorundur ve bu nedenle toplumsal tedbirlerle çözülebilir.

Yıllardır uygulanan askeri tedbirler Kürt sorunu çözmediği gibi bugün askeri çözüm bütünüyle gereksiz bir noktaya gelmiştir.

Milliyetçiliğin her okşanışı bilinmeli ki diğer tarafta da milliyetçiliği körükler ve sonunda sorun bütünüyle çözümsüz hale gelir.

Türk milliyetçiliği gelişirken Kürt kimliğinin tanınması için mücadele edenlerin gerileyeceğini düşünmek anlamsızdır.

Gün kışkırtma günü değil. Gün ABD'nin köpekliğine özenme günü değil.

Gün barışın, toplumsal çözümün bütün Ortadoğu'da öne çıkarılmasını gerektiren koşulların yaşandığı bir durumdur.

ÇIKIYOR

antikapitalist

sosyalist işçi'nin ekidir

Ağustos 2006 - sayı: 1

Terörle Mücadele Yasası:

Düşünceye kelepçe!

Cumhurbaşkanı tarafından onaylanan TMY yürürlüğe girdiği takdirde, başta yaşam hakkı olmak üzere en temel hak ve özgürlükler 'terör' bahanesiyle ciddi tehdit altına girecek.

Ak Parti hükümeti AB uyum sürecinde Meclisten onlarca yasayı geçirirken insan hakları standardını yükseltiyoruz iddiasına sahiptir.

Anayasa başta olmak üzere Ceza Yasası gibi temel yasalar hep reform adı altında bize sunuldu. TMY bu iddianın nasıl bir balon olduğunun en çarpıcı göstergesi.

Yıllardır düşündüklerini açıkladıkları, bireysel ya da örgütlü olarak tepkilerini dile getiren pek çok kişi mevcut TMY gereğince hapis ya da para cezasına mahkûm oldu. Bu yasanın gerçekten değişmesi gerekiyor. İhtiyacımız olan gerçekten bir reformdu. Fakat hazırlanan yasa yürürlükte olandan çok da farklı olmayan hatta bazı maddeleri ile daha da vahim sonuçlar doğuracak bir yasa.

Her şeyden önce eski yasadaki terör tanımı yeni yasada da varlığını koruyor. Üstelik terör suçlarının sayısı arttırılmakta. Ceza Kanununda yer alan 50 den fazla suç eğer terör örgütünün faaliyeti çerçevesinde işlenmişse terör suçu sayılabilecek. Örneğin bilişim sistemine girme, iş ve çalışma hürriyetinin ihlali, halkı askerlikten soğutma, devletin egemenlik alametlerini aşağılama, hırsızlık gibi suçlar terör örgütünün faaliyetleri



Artık bu adamları eleştirmek mümkün olm ayacak

arasında yer aldığı gerekçesiyle TMY kapsamında değerlendirilebilecek. Yani özel mahkemelerde yargılanacak, ağırlaştırılmış cezalar verilebilecek. Yasada terör suçu tanımı son derece muğlak ve yoruma açık olduğu için uygulamanın nasıl olacağını kestirmek mümkün. Bir sivil toplum kuruluşuna yapılan bağış teröre finansman sağladığı gerekçesiyle ya da anti militarist bir yazı halkı askerlikten soğuttuğu gerekçesiyle terörist faaliyet sayılabilecek.

TMY bir yenilik olarak terör örgütünü savunmanın yanı sıra terör örgütünün amacının savunulmasını da suç olarak kabul etmekte. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ya da ana dilde eğitimi savunmak yeni yasaya göre bir suç. Her hangi bir baskı ya da şiddet unsuru içermese bile ana dilde eğitimi savunan bir yazı yazan kişi yayın sahibi ve yazı işleri müdürüyle birlikte yüklü miktarda para cezası, para cezasını ödeyemezse hapis cezasına mahkûm edilecek.

TMY muhalif basının

sesini kısmakta oldukça kararlı görünüyor. Cumhuriyet Savcısına hakim kararına gerek olmaksızın yayın durdurma yetkisi tanınmakta. Savcılık kararları genelde polislerin hazırladığı fezlekeler doğrultusunda verildiğinden yayın durdurma yasadaki sonradan çok daha artacak. Yayın sahibine ve müdürüne verilecek para cezasının alt sınırı 20.000YTL.

TMY ifade özgürlüğünün yanı sıra haber alma ve verme hakkını da saldırıyor. Teröre karşı operasyonlarda yer alan kişilerin kimliklerini açıklayan veya terör örgütünün demecilerini basan yayınlara 1 yıldan 3 yıla kadar hapis cezası getiriliyor. Çiller devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de bizim için şerefli demişti. Devlet için kurşun sikanların ellerinde devrimcilerin, bilimcilerin, yazarların, sendikacıların kanı var. Bu katillerden hesap sorulmasını istemek, yargılanmasını istemek artık suç.

Terörle mücadele operasyonuna katılan istihbarat ve güvenlik güçlerinin her türlü keyfi

uygulanmasının önü de tamamen açılmış durumda. Teslim ol emrine uyulmaması veya silah kullanmaya teşebbüs edilmesi durumunda kolluk kuvvetlerine doğrudan ve duraksamadan hedefe karşı silah kullanma yetkisi veriliyor. Bu düzenleme daha önceki yıllarda da getirilmek istenmiş ancak Anayasa Mahkemesi yaşama hakkının zedelendiği gerekçesiyle 1999 yılında iptal etmişti. Bırakın AB mevzuatını kendi mahkeme kararlarını dahi yok sayacak denli bir gözü dönmürlük söz konusu. Terörle mücadele operasyonlarına katılanlar görevleri sırasında suç işlerlerse suçun ağırlığı ne olursa olsun işkenceyle öldürme suçu bile olsa, kefaletle salıverilebilecekler. Güvenlik güçlerine üç avukatın hukuki yardımından yararlanma hakkı tanınırken terör suçu şüpheli yada sanıklarına bir avukat tayin edilmesi yeterli görülüyor. Üstelik avukatın gözaltına alınan kişiyle görüşmesi 24 saat ertelenebiliyor. Gözaltında işkence ve kötü muamelenin yolu da böylelikle açılıyor.

Aslında TMY'nin basit bir mantığı var. Devlete mualif olanları baskı ve şiddetle susturmak ve güvenlik güçlerinin insan haklarına aykırı uygulamalarını yasalastırmak.

Düşünce ve ifade özgürlüğünü savunmak, örgütlenme ve gösteri hakkını savunmak ancak TMY'na 'doğrudan ve duraksamadan' hayır demekle mümkün.



Filistin'le dayanışma eylemi

9 Temmuz Pazar günü, Saadet Partisi'nin (SP) merkezi bir "Filistin'le dayanışma" eylemi örgütledi.

Eylemin büyük olacağını tahmin ediyorduk ama bu kadar büyük olacağını beklemiyorduk. On binlerce insan vardı. SP'nin düzenlediği mitingün tertip komitesini Mazlum Der, Anadolu Gençlik derneği, İslamcılarının elinde olan çok sayıda kamu çalışanı ve işçi sendikasıdan insanla oluşturmuşlardı.

Eyleme katılım Türkiye'nin her yerinden kalkan otobüslerle sağlanmıştı. Çok sayıda otobüs vardı. Miting, "İsrail'i telin, Filistin'le dayanışma" mitingiydi. En belirgin özellik ise, mitinge, Mardin, Artvin'den en uzak şehirlere kadar hemen her yerden kitlesel katılımın olmasının yanında, eyleme gelenlerin çok öfkeli olmalarıydı.

Mitingde, SP'ye yakınlığıyla bilinen çok sayıda sendika ve kurum temsilcisi konuştu. Filistin'den canlı bağlantı yapıldı.

Mitingin en elektrikli anlarından birisi ise DSİP'in yol aldığı destek mesajının okunması sırasında yaşandı.

Metin okunurken en başta partinin (DSİP) açılımı okundu ve alanda derin bir sessizlik oldu. "Hepimiz Iraklı, hepimiz Filistinliyiz!" bölümü okundu, müthiş bir alkış tufanı koptu. Sonra diğer sloganlarla birlikte on binlerce insan, ABD karşıtı sloganlar atmaya başladı.

Alandaki tek sol gruptuk. Başka bir sol grup yoktu eylemde.

Hareketi inşa ederken sosyal demokrasinin karışık tabanı, Kürtlerin tabanı ve İslamcılarının tabanını kazanmak ve birleştirmek gerek. Savaş karşıtlığı en müthiş potansiyeli oluşturuyor hala. Bu potansiyel, eyleme katılan kitlenin durumunda olduğu gibi, yoksul, genç ve öfkeli aynı zamanda. Gerici olduğunu iddia ederek SP'nin eylemine katılmayanlar, aslında Filistin'e yönelik İsrail saldırganlığına karşı son zamanlarda yapılan en büyük mitingden kopmuş oldular. ABD ve İsrail'e karşı öfke dolu olan on binlerce yoksulla temas kurmak için yakalanan bir olasılığı değerlendiremediler.

İslamcılar var diye çeşitli platformlara katılmayan, İslamcılar olduğu için çeşitli savaş karşıtı eylemlere gelmeyen gruplar, en az İslamcılar kadar büyük savaş karşıtı eylemler örgütleyemediklerinde, durumu serinkanlı bir biçimde değerlendirmeli. SP'nin düzenlediği mitinge katılmak, SP'yi desteklemek değil, Filistin halkıyla dayanışmak isteyen binlerce yoksulla dayanışmak anlamına gelir.

Kafalarımızı toprağın altına gömmek doğru bir tutum değil. Hareketi inşa ederken sosyal demokrasinin karışık tabanı, Kürtlerin tabanı ve İslamcılarının tabanını kazanmak ve birleştirmek gerek. Savaş karşıtlığı en müthiş potansiyeli oluşturuyor hala. Bu potansiyel, eyleme katılan kitlenin durumunda olduğu gibi, yoksul, genç ve öfkeli aynı zamanda.

Mustafa METİN

Rıfat Solmaz

Komplot teorileri

ABD'nin Irak işgali sırasında, yeni bir tür gazetecilik anlayışı da ortaya çıktı. Bunlar, ABD tanklarının içine sığınan, işgal haberlerini tankın içinden, tank gözüyle veren gazetecilerdi.

Gazeteciliği tank gözüne indirgeyenlerin ufku da tankın sınırlarının genişliğinde oluyor. Ufuklarının genişlemesi için gereken kafalarını tanktan dışarı çıkartmaları ama buna da cesaret edemiyorlar.

Bu gazetecilere "halk arasında "iliştirilmiş" denildi. Tanka, işgale, cinayete iliştirilmiş gazeteciler. Haberleri tankın, işgalin, cinayetin gözüyle veren gazeteciler.

İnsanın kafasını karıştıran, tamam, bu insanlara gazeteci diyemsek bile iyi savaş kışkırtıcılığı yapıyor

olmaları.

Peki "bizimkilere" neler oluyor? Onlar nereye iliştirildiler ve kimden para alıyorlar? İsrail Lübnan'a kitle katliamının sınırlarını zorlayarak saldırdığında, nasıl oluyor da İsrail'e imrenemiyorlar? Vatan gazetesi, Türkiye'de halkın İsrail'e imrendiğini manşetten verdi. Hürriyetten Emin Çölaşan, İsrail'in iki askeri kaçırdı diye Lübnan'ı yakıp yıkmasını günlerdir imrenerek izliyor.

"Biz, diyor, neden yapamıyoruz?" Neyi? İsrail'in Lübnan'a yaptığını. Yani neyi? Kitle katliamını! Çölaşan'ın imrendiği şey nedir? İsrail'in yaptığı şey' Yani nedir?

Bir haftada 300'den fazla sivilin, aralarında çocukların, yaşlıların olduğu insanın öldürülmesi. Şehirlerin elektrik ve su merkezlerinin imha edilmesi. İnsanların susuzluğa, ilaçsızlığa mahkûm edilmesi.

İsrail, Lübnan'da ya da on yıllardır Filistin'de bundan başka bir şey mi yapıyor?

Vatan gazetesinin manşetini atan, bu arada kuyruklu bir yalanla Türkiye'de halkın ABD ve İsrail'e yönelik giderek artan öfkelerini Türkiye'nin savaş politikalarının kitlesel temeli haline getirmeye çalışan aklievvel iliştirilmişler, neye iliştirilmiş vaziyetler?

Savaş karşıtı öfkeyi, savaş için kullanabileceklerini mi düşünüyorlar? ABD karşıtı, emperyalizme öfkeyle karşı çıkan ruh halini, bir Kürt katliamına mı evirmeye çalışıyorlar?

Gazeteci Ragıp Duran bir yazısında, Türk egemen medyasının, doğal bir savaş kışkırtıcısı olduğunu, bu işi bedavaya yaptığını yazmıştı.

Ama iliştirilmişliklerinde bir çelişki var: Çölaşan, bir yandan İsrail'le kıyaslama yaparken, onların iki askeri kaçırdı, bizim 13 askerimiz öldürüldü diyor. Sonra aynı "içerikli"

bir yazısında, Kürt savaşında Türkiye'nin 6 bin askerinin öldüğünü yazıyor.

Unuttuğu bir "rakam" daha var: Aynı savaşta 24 bin kişi daha öldü. Bu bir. İkincisi, savaş kışkırtmak, yeni 6 binlere, yeni kitlesel ölümlere davetiye çıkartmaktır.

Irak'ta, paralı iliştirilmişler, başarılı olmadılar. Ebu Garip cezaevini, işkenceleri, 100 bini aşkın iraklının öldürüldüğünü görmemizi engelleyemediler. Bush'u haklı çıkartamadılar. Dünyayı kandırmadılar. Bizim bedavaya iliştirilmişler de başaramayacaklar. AKP'ye milliyetçi çığırıklarla, Kuzey Irak'a girmesi yönünde baskı yapıyorlar. AKP de bunu yutuyor.

Ama halk yutmuyor. ABD'ci medyanın gücünün sınırı, halkın savaş karşıtı duyarlılığının duvarına çarpıp dönecek bir kez daha.

Karşı festival: Barışarock:

Karşıyız, herşeyeye karşıyız

Az kaldı, heyecanlıyız, bir o kadar da telaşlıyız, yapacağımız bir sürü iş, tartışacağımız bir sürü şey ve analatacağımız bir sürü dert var.

Üstelik bu süreç giderek ilginçleşiyor. Sanırım yelpaze genişliyor ve giderek daha çok insanın dikkatini çekiyoruz. Bir kere daha hayatta hiç bir alanın politikadan bağımsız olamayacağını anlıyorum aslında...

Barışarock ta esas olarak savaş karşıtlığı zemininde dert anlatmaktayız. Ama savaş karşıtlığını antikapitalizmle kesen bir duruşu ve söylemi de oturtmaya çalışıyoruz. Bunun meyvesini vermeye başladığını her geçen gün daha çok görüyoruz. Bu sene diğer senelerden farklı olarak milliyetçilik tartışması geldi gündeme. Birileri milliyetçiliğe karşı olmamıza itiraz etti.

İrkçiliğe karşı olmak herkesin ortak kabulü idi, ama milliyetçiliğe karşı olmak noktasında büyük çoğunluk hemfikirken, küçük bir azınlık milliyetçiliğe karşı oluşumuzu bizi bölmek için pek çok yerde tartışma konusu yapmaya çalıştı. Bu tartışma devam ediyor.

Homofobi konusunda da benzer bir sorun yaşadık. Kimse açtık tartışma yürütmedi ama mail grubumuzda yer alan ve Eşcinsel Onur Haftası etkinliklerini haber yapan arkadaşımıza kişisel mailler geldi, saldırganca...

Cinsiyetçilik sanırım anlatması en zor olanı.. Bir kez daha insanların cinsiyetçiliği kavramasının ve buna karşı ortak tutum almanın ne kadar zor olduğunu ve her alanda, hergün, her düzlemde bunu tartışmak gerektiğini gördüm.

Kolay ve keyifli olanı ise, dünyayı değiştirmek gerektiği konusunda ve bunun mümkün olduğu konusunda genç insanların benden de daha hevesli, heyecanlı ve net olması... Bu olağanüstü bir enerji, onlar için yapılamayacak, gerçekleştirilemeyecek hiçbir şey yok...

Sizce ?

Funda Baysal

Gelin sizde karşı durun

Barışarock isyanın, var olan sisteme haykırışın sesi olan rock müziğimizi logo-ların içine sokmaya çalışan iktidar sahiplerine çökuluslu şirketlere karşı ,milliyetçiliğe, savaşımlara, ırkçılığa, işgallere, cinsiyetçiliğe, ABD müdahalelerine, eğitimi özelleştirmelerine, açlığa, yoksulluğa, küresel iklim felaketine, nükleer santrallere karşı Biz Barışarock ile hepimizin dünyalı olduğunu ve müziğimizle, sinemamızla, tiyatromuzla ve sporumuzla var olan ve içine itilmeye çalışıldığımız sisteme dünyadaki adaletsizliği ve savaşları yaratan her şeye karşı

Barışarock ta esas olarak savaş karşıtlığı zemininde dert anlatmaktayız. Ama savaş karşıtlığını antikapitalizmle kesen bir duruşu ve söylemi de oturtmaya çalışıyoruz

dimdik ayakta durup direnecek kadar güçlü olduğumuzu herkese gösteriyoruz

Bizim gibi düşünen herkesi 26 27 Ağustos'ta Sarıyer Mehmet Akif Ersoy Piknik Alanı'na bekliyoruz ne kadar büyürsek o kadar güçlü çıkar sesimiz ne kadar çok olursak o kadar anlatırız tüm dünyaya derdimizi.

Özlem Kırıcı

Neden Barışarock?

Burası serbest bölge gibi... Düşlerinizle, gerçeklerinizle akla gelen her ne varsa olsun olmasın kendini ifade edebilmek , kabul etmediğinizi de söyleme özgürlüğüne sahipsiniz. Sadece müzikle değil resim gibi heykel gibi bir çok seçeneğiniz var..Seçim senin .

Burada tekelleşme yok..Her şey gönüllülükle başlıyor ...Emek üzerine dayanışma üzerine.. Birde haksızlığa, özeleştirilmeye, tekelleşmeye karşı bir eylem bu.. İçine kapanık değil. Hele sessiz hiç değil. Beklenenin aksine her yıl büyüyen bir ses...

İşte bu yüzden burdayım ben...
Şengül Çifçi

Neden Barışarock'tayım?

Barışarock 'tayım çünkü her gün televizyon izlerken ağlamak için kendimi tutmaktansa avazım çıktığı kadar bağırabiliyorum. Barışarock'tayım çünkü burada herkes ben, herkes eşit. Barışarock'tayım çünkü burada kendimi ifade edebiliyorum. Barışarock'tayım çünkü burada dünyada yaşanan kötü olayları

unutturmak ve beynimi uyuşturmak için yapılan saçma sapan aktivitelere maruz bırakılmaktansa daha çok uyandırılıyorum. Barışarock'tayım çünkü dünyada milyonlarca insan ölürlen, ben evimde yan gelip yatamıyorum. Barışarock'tayım çünkü biliyorum ki burada herkes içten ve gerçekten kötüye doğru giden evimiz dünyayı aydınlığa çıkarmak istiyor. Daha nicesi sayılabilecek tüm bu nedenler dolay Barışarock'tayım ve biliyorum ki barışarock'ta olmasam bir şeyler eksik ve yanlış olacak hayatımda, ama Barışarock'tayım ve yine biliyorum ki başka bir dünya mümkün, artık huzurluyum...

Ezgi Stülün

Neye ve niye karşı olduğunu bildiği için...

Basit aslında...Hayatta en sevdiğim "eylem" biçimi olan müziği içinde barındırdığı ve müziği sadece hoparlörlerden çıkan ses olarak tanımlamadığı(m) için...

Hiçbir kurum, kuruluş ve şirketi umursamadığı(m) ve parayı amaç olarak değil araç olarak gördüğü(m) için...

Sadece "karşı" olduğundan değil, neye ve niye karşı olduğunu bildiği için...

Tüm sorunları dayanışma kültürü ile çözmeye çalışıp ve bunu başarıp, birilerine "olabildiğini" gösterdiği(m) için...

"Sokaklar, caddeler" bizim dediği(m) için ve festival alanında yalınayak toprağa basabildiğim için Barışarock'tayım...

Çağatay Kadı

Duvarda çatlaklar oluşturmaya, devam ediyoruz

"Geçen sene olduğu gibi bu sene de Barışarock'tayız çünkü bu alanda yer alan bütün katılımcıların söyleyecek sözleri olduğuna inanıyoruz.

Gün geçtikçe sıradanlaştırılan ve olması gerekenmiş gibi gösterilen bütün dayatmaların karşısında duruşun en neşeli, en haylaz ve en güzel yansıması olan bu festival, barış kelimesinin farklı ağızlarında anlam bulmasını sağlıyor.

Üstelik canım memleketimde böylesi "şaşırtıcı" bir şey yaparken arkasında hiçbir sponsor olmadan, katılımı her sene daha da arttırarak yoluna devam ettiğini bilmek bizi daha da mutlu ediyor.

Ne yapıyoruz o zaman? Devam ediyoruz duvarda çatlaklar oluşturmaya, devam ediyoruz ki daha fazla ışık girsin içeri!"

Cengiz Sarı

Karşı karşı karşı festival

Dört sene. Dile kolay. Barışarock'ın en önemli özelliği hareketin içerisinden doğmuş türünün tek örneği bir festival olması. Boyumuzdan büyük işler yapıyoruz, birilerini ürkütüyor, birilerinin ilgisini fena halde çekiyoruz. Daha da önemlisi o sahneden inip, o alandan çıktığımızda yolumuza devam edeceğimizi unutmuyoruz. Aylarca yapılan toplantılar, açılan standlar, atölyeler, atışmalar. Burası sokak işte, burası mücadele... herkesin kendine yer bulabildiği, öfkesini bir yolla dillendirebildiği... büyük ama ayakları yere basan taleplerimiz var. Bu festival hareketin kazanımlarından biridir. Büyük vaatlerimiz var. Başka bir dünya... Orası, başka dünyanın bir yolu... işte bu yüzden Barışarock, işte bu yüzden karşı festival...

Onur Burçak

Barışarock'un dördüncüsü yapılıyor . Gene karşı festival. Gene savaşa karşı. Gene küresel kapitalizme karşı. Yeni liberal saldırılara karşı.

Hem müzik, eğlence var hem de tartışma var, politik duruş var.

Barışarock aktivistlerin ortak eylemi. Herşey tartışılarak, birlikte yapılıyor. Her işle tartışılarak karar veriliyor.

Barışarock milliyetçiliğe karşı. Milliyetçilik tartışılıyor.

Barışarock savaşa karşı. Savaş, Irak'ın, Afganistan'ın işgali, İsrail'in Gazze ve Lübnan'a saldırısı tartışılıyor.

Barışarock cinsiyetçiliğe karşı. Cinsiyetçilik tartışılıyor.

Barışarock da müziğin yanı sıra onlarca kampanyanın, sendikanın, yayının standları olacak. Herkes fikrini tartışacak.

Tiyatro, toplantı, film gösterisi var.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu, Küresel Eylem Grubu Sosyalist İşçi'de Barışarock'da olacak

26 27 Ağustos'ta

Sarıyer Mehmet Akif Ersoy Piknik alanına



ATTAC'daki bölünmenin anlamı

Alex Callinicos

1990'ların karanlık günleri içinde direnişin, yeni hareketlerin ortaya çıkacağına dair çok az işaret vardı. Bunların en önemlilerinden birisi 1998'de Fransa'da kurulan ATTAC'dı.

ATTAC'ın amacı uluslararası mali spekülasyonlardan Tobin adını verdikleri verginin alınması talebidir.

Özellikle 1999 sonunda ki Seattle gösterisinden sonra dünyanın hemen her yerinde ATTAC şubeleri kurulmaya başlandı.

ATTAC'ın ilk başkanı Bernard Cassen Dünya Sosyal Forumu'nun mimarlarından birisidir. ATTAC aktivistleri yoğun olarak Avrupa Sosyal Forumlarına da katıldılar.

ATTAC, yeni AB Anayasası'nın kıtanın ekonomik ve siyasal yaşamına yeni liberal politikaları dayattığını da ilk fark eden örgüt oldu.

Bütün bunlar çok etkiliydi. Bu nedenle ATTAC içindeki bölünme çok üzüntü verici.

Geçen ay örgütün Rennes'deki Yıllık Genel Kurulu'nda yönetim için iki liste çıktı.

Bunlardan birisini Cassen ve yakın arkadaşı Jacques Nikonoff destekliyordu. Diğerini ise ekonomist Susan George ve sol sendika federasyonundan Pierre Khalfa destekliyordu.

Seçimi Cassen-Nikonoff listesi kazandı. Seçimden sonra Susan George ve arkadaşları oyların sayımında hile yapıldığını iddia ederek ATTAC'ın yönetici organlarında yer almaya caklarını ilan ettiler.

Susan George Liberation gazetesine "Genel Kurulda'ki sekter ve saldırgan tutum karşısında şok oldum. Kolektif bir yönetimi savunan bizler saldırıya uğradık. Nikonoff'un taraftarları bizi konuşurken yuhladılar."

Otoriter

Bu bölünme bir süredir geliyordu. Başlıca konulardan birisi Cassen ve Nikonoff'un

ATTAC'daki otoriter yönetimi idi. Cassen ATTAC'a "anti demokratik görünebilecek" bir yapı kazandırdıklarını söylüyor.

Khalfa ise Nikonoff'u ATTAC'ı politik bir örgüte çevirmek istemekle ve bir parti haline sokmakla eleştiriyor.

Khalfa "ATTAC'ın küresel yeni liberalizme karşı mücadele eden güçleri bir araya getiren, hiyerarşik olmayan bir örgüt olmasını" istediklerini söylüyor.

Kabaca konuşursak bölünme aslında bir sağ-sol bölünmesi. Cassen Floransa'daki ilk ASF'de Irak savaşına yoğunlaşmaya karşı çıktı ve Avrupa savunma politikalarına eğilmek gerektiğini savundu.

Ona karşı çıkanlar sosyal forumların örgütlenmesi için ve yeni liberalizme karşı mücadeleleri desteklemek için aktif olarak çalışıyorlar.

Ama ayrılık daha büyük bir eğilimi ortaya çıkarıyor. Direniş son zamanlarda Fransa'da iki büyük zafer kazandı: Mayıs 2005'de B

Anayasası'nın reddi ce yakın geçmişte CPE yasasının geri çevrilmesi. Cassen ATTAC'ın AB Anayasası oylamasında başı çeken bir rol oynamasına karşı çıktı.

ATTAC üyelerinin hakkı verilmeli ama asil belirleyici rolü politik partilerin, FKP, LCR ve bazı Sosyalist Parti aktivistleri oynadı.

Bu ortamın 1990'ların sonundan çok farklı bir yere geldiğini gösteriyor.

O zaman partizan olmayan ATTAC ve Jose Bove'nin Köylü Konfederasyonu yeni liberalizme karşı direnişlerde çeşitli girişimlerin başını çekiyordu.

Şimdi ATTAC'ın her iki kanadı ve doğrusu Fransa solu için asıl sorun Fransa'nın düzen partilerine karşı alternatif bir örgütlenmeyi nasıl inşa edecekleri sorusudur.

Başkanlık seçimlerine bir yıldan az zaman kalmışken ne yapacaklarına bir an önce karar vermelidirler.

Marksizm Londra

Mücadelenin fikirlerinin festivali

Her sene Sosyalist İşçi Partisi tarafından Londra'da yapılan Marksizm geçen senelerden çok daha büyük ve heyecanlı geçti. Bu sene Marksizme 4.100 aktivist katıldı ve bunların 1.700'ü öğrenciydi.

Marksizmin açılış toplantısının konuşmacılar Venezülla'dan Roland Denis, Irak'tan petrol işçileri sendikası başkanı Hasan Cuma, Respect Partisi'nin yeni seçilen belediye meclisi üyelerinden biri ve Savaşı Durdurun Koalisyonu'ndan Lindsey German'dı.

Marksizm boyunca 200'den çok toplantı yapıldı. Sanattan, Paris Komünü'ne, hareketin sorunlarından kadı sorunlarına, Rosa Lüksemburg, Lenin ve Marks'ın görüşlerinden Latin Amerika'ya, Ortadoğu'ya kadar çok çeşitli konular tartışıldı.

Bu kadar büyük bir organizasyon olmasına rağmen toplantıları, eğlenceleri, çocuk kreşi ile Marksizm çok başarılıydı.



Fransız solu alternatifleri tartışıyor

Laurent Sorel
Paris'ten yazıyor

Geçen ay Devrimci Komünist Birlik (LCR) yıllık konferansını yaptı. En önemlilerden 1907 Başkanlık seçimlerinde izlenecek politika oldu.

Solda yeni liberal politikalara karşı mücadele etmek için ortak bir aday çıkarılması üzerine birçok tartışma var. Bu tartışmalar CPE yasasına ve AB Anayasası'na karşı mücadelelerin arkasından başladı. Bu mücadeleler farklı geleneklerden birçok aktivisti bir araya getirdi. Yeni aktivistler ortaya çıkardı.

LCR Konferansı'nda delegelerin % 58'i "A" önerisine oy verdiler. Bu öneri LCR'in Alain Krivine, Olivier Besancenot ve Francois Sabado gibi önde gelen isimlerinin desteklediği öneriydi.

Yunanistan öğrenci hareketi:

Hükümet geriledi

Nektarios Dargakis

Sağcı Yunan hükümetinin eğitimi özelleştirme planlarına karşı öğrencilerin mücadelesi sürüyor.

Eğitim Bakanı işgallerden ve yığınsal gösterilerden sonra eğitim yasasının parlamentodaki oylamasını ertelediklerini söyledi.

Hükümet diyalog istediğini ama özelleştirme adımlarını atmakta kararlı olduğunu ilan etti.



Bu öneriye göre LCR Besancenot'u derhal aday olarak göstermeliydi. Besancenot 2002 Başkanlık seçimlerinde % 4.3 oy almıştı.

"B" önerisi % 35 oy aldı. Bu öneri yeni liberalizme karşı ortak bir aday çıkarılmasını istiyordu. Sonuçları açıklayan Besancenot LCR aday

Öğrenci işgalleri tam da öğrenci birliği seçimlerib,ni sağ kazandıktan hemen sonra başladı ve mücadelenin ne kadar önemli olduğunu gösterdi.

Yunan sendikaları da grtev yaparak öğrencilere katıldı. Sendikalar Atina'daki öğrenci gösterilerine de katıldılar.

İlkokul öğretmenleri sendikası konferansı Eylül ayında 5 günlük bir grev kararı aldı.

Şimdi bütün öğrtenci örgütlenmeleri mücadelenin gelecek aşamasının Eylül'de yaşanacağını tesbit ediyorlar.

Orta okul öğretmenleri sendikası da greve katılmak konusunda baskı altında. Eylül ayının ilk büyük mücadelesi Selanikte'ki gösteri olacak.

olmak istediğini de belirtti. Ancak eğer solun birleşik bir adayı olursa çekileceğini de ifade etti.

"B" önerisinin aldığı yüksek oy nedeni ile LCR liderliği partinin birleşik tek bir aday için çalışmasını da kabul etti.

Olivier Besancenot basına "benim adaylığımın açıklanması ile gelecekte yeni liberalizme karşı ortak bir adayın çıkması garantileniyor" dedi ve "ama henüz bu konuda bir tartışma yok ve birçok anlaşmazlık var. LCR birleşik bir adayın ileride muhtemel bir Sosyalist Parti'yı desteklememesinin garantisini istiyor" diye ekledi.

Besancenot daha sonra "Eğer bu garanti verilirse LCR için hiç bir sorun yok ve ben adaylığımı geri çekmeye hazırım.Şimdi insanlar 2002'den daha fazla alternatif politikalara bakıyorlar." dedi.

Birçok aktivist önümüzdeki dönemde ortak bir aday için çalışacak. LCR liderliği örgütün içinden gelen basınca uygun davrandı.

Aslında LCR liderliği Olivier Besancenot'u aday olarak ilan etmek ve 2007 seçimlerinde ortak bir aday fikrinin yeterince olgun olmadığını ilan etmek istiyordu. Ama örgütün baskısı çok fazlaydı.

Laurent Sorel LCR Kongresine Paris'ten delege olarak katıldı.

Küreselleşme ve Direniş

Chris Harman

Z Yayınları

Sosyalist İşçi satıcılarından alınabilir

Emperyalistler saldırıyor: 900 bin Afganlı evlerini terk ederek göç etti

Afganistan direniyor

Afganistan hızla uzun ve kanlı bir yazı girdi. Irak'ın yanı sıra Afganistan'ı da 2001 yılında işgal etmiş olan Bush ve Blair Afganistan'ı "özgürleştirdiklerini" söylüyorlardı.

Ancak şimdi Afganistan'ın her yanında halk işgalcilere karşı silahlanıyor ve direniş saflarına katılıyor.

ABD ordusu bütün direnişçileri El Kaide ve Taliban "kalıntısı" olarak tanımlıyor. Ne var ki direniş eskiden Taliban'ın olmadığı ya da çok zayıf olduğu bölgelere de yayılmakta ve eskiden Taliban rejimine düşman olan etnik azınlıklar içinde de direniş etkinlik kazanıyor.

Eskiden "güvenli" olarak tanımlanan bölgeler şimdi "istikrarsız" olarak tanımlanıyor ve direnişçiler artık Kabul'ün hemen eteklerinde eylemler yapıyor.

Eskiden işgalciler tarafından en güvenli bölge olarak tanımlanan Kabul'de son olarak işgal karşıtı bir ayaklanma çıktı. İşgalcilerin hunharlığı, işgalden yana ve çürümüş hükümet, yolsuzluklar, harabeye dönmüş bir ülke Afgan halkını 1980'lerde Sovyet işgaline olduğu gibi bu işgale karşı da birleştiriyor ve harekete geçiriyor.

Batılı askeri güçlere karşı hergün intihar bombacılarının saldırıları gerçekleşiyor. Ölü sayısı sürekli yükseliyor. 2006'nın ilk 6 ayında 2004

ABD Afganistan'a Irak'a attığından daha fazla bomba atıyor. Her gün daha fazla Afgan direnişin saflarına katılıyor. Direnişçiler şimdi başkentte bile ayaklanabiliyor. Emperyalistler kısa zamanda 9 bin asker daha gönderiyor. Bu birliklerin bir kısmı yola çıktı.



yılıının bütününde öleden daha çok işgalci asker öldü. Özellikle son aylarda direniş eylemleri çok daha yoğunlaştı.

İşgal güçleri artan direnişe şiddetini artırarak cevap veriyorlar. Son 2 ayda ABD Afganistan'ın çeşitli yerlerine 340 hava saldırısı gerçekleştirdi. Bu, Irak'taki hava saldırısının tam iki katı.

Hava saldırılarına dev B52 uçakları da katılıyor. Her defasında 250 ila 1000 kiloluk bombalar atılıyor. Köylere uçaklarla ve helikopterlerle saldırılıyor. Afganlıların ölü sayısı

Irak'ta olduğu gibi tam bilinmiyor. Ancak Kabul'deki hükümet 900 bin göçmen olduğunu kabul ediyor.

ABD, İngiliz ve Kanada birliklerinin saldırıları sonucu bu 900 bin kişi evlerini terk ederek kaçmak zorunda kaldı.

Sadece bir mülteci kampında 47 bin kişi su ve gıda maddesi olmadan yaşamaya çalışıyor.

Ve emperyalistler Afganistan'ı kurtarmaktan daha iyi bir gelecek oluşturmaktan bahsediyorlar.

Dörtbuçuk yıl önce emperyalistler kendilerine çok güveniyorlardı.

İngiltere Başbakanı Tony Blair "Afganistan'da savaş büyük bir başarı ile tamamlandı. Şimdi Afganistan'a ülkenin yeniden inşası için gerekli güvenliği sağlayacağız. Artık Afganistan batmış bir ülke olmaktan çıkacak ve istikrarlı bir ülke haline gelecek" diyordu.

Oysa ülke şimdi tam bir kaos içinde. Afgan halkının yüzde 60'ının hala elektriği yok. Yüzde 40'ının ise suyu yok. Halkın yarısının günlük geliri 2.5 YTL. Nüfusun yüzde 70'i işsiz.

Batılı emperyalist

ülkelerin liderleri Afganistan'a şimdi 9 bin asker daha gönderiyorlar. Böylece Afganistan'daki işgal ordusu 17 bine çıkıyor. İşgal orduları her yerde uzun bir savaşın hazırlıklarını yapıyorlar ve mevzilerini güçlendiriyorlar.

ABD ordusu yetkilileri Taliban'ın bu yaz bitireceğini söylüyorlar ama şimdiden öyle görünüyor ki ABD ordusunun birçok başka iddiası gibi bu da doğru değil. Afganistan Batılı güçlerin işgaline karşı açık ki direnmeye devam edecek ve direniş giderek güçlenecek.

Türkiye Afganistan'a yeni asker gönderiyor

1 1 Eylül'ün hemen ardından Bush'un intikam savaşının ilk hedefi Afganistan oldu. "Usame Bin Ladin'i yakalamak ve küresel teröre destek veren Taliban rejimini devirmek için" başlatılan saldırı sonucunda on binden fazla Afganlı sivil öldürüldü.

İşgalin bir önemli amacı da "uygar batı'nın temsilcisi ABD tarafından, "Afgan kadınları özgürleştirmek" olarak ilan edilmişti.

İşgal ne Afgan kadınları özgürleştirdi ne de Usame Bin Ladin'in yakalanmasını sağladı.

Taliban rejimi devrildi ama bir sene içinde Taliban yeniden eski gücünü toplayıp Afganistan'da bir dizi bölgeyi denetim altına almaya başladı.

Türkiye'de Afganistan'ın ABD tarafından işgaline yardımcı durumunda. Afganistan Türk Görev Komutanlığı halen Afganistan'da görev yapıyor.

Fransa ve İtalya Afganistan'da birer piyade taburu tahsis etti. Öngördüğü için Türkiye'de Genelkurmay Başkanlığı

Afganistan'daki Görev Komutanlığı'nın tabur seviyesine çıkartılacağını açıkladı. Askerlerin Afganistan'da ne işi var?

Türkiye neden Afgan halkını işgal eden güçlerin ortağı oluyor?

Afganistan'daki işgal derhal sona ermelidir?

Türkiye Bush'un emperyalist kibrinin kuklası olmaktan derhal vazgeçmeli ve Afganistan'daki Türk askerleri derhal geri çekilmelidir.

Tom BEHAN
İtalya'dan yazıyor

İtalya'nın yeni merkez sol hükümetinin milletvekilleri ABD'ye yardım etmek için Afganistan'a giden NATO birlikleri içindeki İtalyan birliğinin artırılması konusunda ilk sınavını verdi.

Koalisyonu oluşturan 3 partiden Afganistan'ın ve Irak'ın işgaline netçe karşı olan 73 milletvekili ve 38 senatör var. Buna rağmen bunlardan sadece 2 milletvekili ve 8 senatör Afganistan'a yeni İtalyan askerlerinin gönderilmesine karşı oy vereceklerini açıkladı.

Şu anda Afganistan'da 1.300 İtalyan askeri var. Bu askerleri Berlusconi hükümeti Afganistan'a yolladı.

Romano Prodi'nin merkez sol hükümetinin Senato'daki çoğunluk çok küçük. Eğer 8 solcu senatör karşı oy verirse Prodi Senato'daki çoğunluğunu kaybedecek.

Oysa zaten yeni hükümet İtalyan

İtalyan solu Afganistan'a asker yollanmasını oyluyor

birliklerinin Irak'tan çekilmesi sözü ile seçildi.

Prodi'de birliklerin Irak'tan Aralık ayına kadar çekileceğini söylüyor. Berlusconi'de aynı sözü veriyordu. Seçimlerde Prodi Afganistan'a yeni asker göndermekten hiç bahsetmemiştir.

Salvatore Cannavo hayır oyu verecek 2 milletvekilinden birisi. Rifondazione Comunista üyesi. Salvatore "ABD Afganistan'da illegal bir savaş yürütüyor. Oradaki İtalyan birliği NATO'nun bir parçası olacak ve ABD'ye yardım edecek ve bu İtalyan Anayasası'na aykırı.

"Bu terör'e karşı bir savaş değil doğal kaynaklar ve stratejik üstünlük için yapılan bir savaş. Bush'un

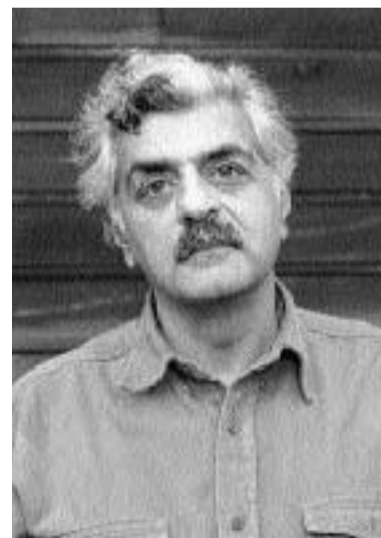
bu illegal savaşının gerçek nedenleri bunlar."

Salvatore'ye göre bu hükümet barış hareketini desteklediği için seçildi. "Eğer Afganistan'a asker gönderilirse bu seçmenlerin güvenini sarsacaktır" diyor.

Rifondazione liderliği sınır ötesi hareketleri kapsayan bir öneriyi ordunun genişletilmemesi ve askeri harcamaların arttırılmaması karşılığında evet oyu vereceklerini açıkladı.

Noam Chomsky ve Tarık Ali Rifondazione liderliğine NATO güçlerine asker göndermemelerini isteyen mektuplar yazdılar.

Tarık Ali, Afganistan'daki birlikleri çekmemek ve tam tersine arttırmak



"Avrupa solu için bir trajedi olacaktır" ve "alternatif bir İtalya inşa etmek isteyenler için ve Afganistan için ise bir felaket olacaktır" diyor.

Tarık Ali'ye göre "NATO'nun Afganistan'da olmasının Amerika'yı memnun etmekten başka hiç bir nedeni yok" diye ekliyor.

sosyalist işçi
ile yazışmak için
sosyalistisci@gmail.com

Lübnan'dan el

Filistin'e öz

ABD'nin bekçi köpeği İsrail, Filistin ve Lübnan halklarına kan kusturuyor.

İsrail ordusu Gazze'yi yeniden işgal etti. Yüzlerce Filistinli öldü. Bölgede elektrik ve su yok. Hayat felç oldu.

İsrail uçakları Lübnan'a bomba yağıyor. Ülkenin bütün alt yapısı tahrip oldu. Lübnan'da da elektrik ve su yok. 70 bin Lübnanlı evlerini terk ederek Kuzey'e kaçtı.

Bu bir savaş değil. Bu, İsrail'in terör eylemi.

G8 denen emperyalist ülkelerin yöneticileri İsrail'in Gazze ve Lübnan'da sivil halka saldırısının sorumlusu olarak Hamas ve Hizbullahı gösteriyor.

İngiltere Başbakanı Blair Güney Lübnan'a uluslararası güç yerleştirilmesini "İsrail'i Kuzey sınırlarını korumak için" istiyor.



Bir çavuşları kaçırıldığı için İsrail ordusu önce Gazze'ye saldırdı. İlk iş olarak elektrik santrali vuruldu. 1.4 milyon Filistinli karanlığa gömüldü. Hastaneler, işyerleri çalışamaz oldu.

Ardından köprüler, gıda depoları vuruldu. Sonra tanklar, zırhlı araçlar Gazze sokaklarını doldurdu.

Filistin halkı feryad etti, imdat, diye bağırdı. "Uluslararası

kamuoyu"nun" gıki çıkmadı. Hatta Bush ve Blair gibiler ve Türkiye dahil her ülkedeki köşe yazarları, televizyon yorumcuları Hamas'ı, Filistin halkının seçilmiş temsilcilerini suçladılar.

Emperyalistler İsrail'in saldırma hakkını savundular. Filistinlilerin uğradığı tecavüz ise bir kere daha görmezden gelindi.

Lübnan'a saldırı

Ardından Lübnan'a

saldırı başladı. İsrail uçakları Lübnan'da da önce elektrik santrallerini vurdu. Ardından, havaalanları, köprüler, ana yollar, limanlar, fabrikalar, gıda depoları vuruldu.

Sonra sıra sivil halka geldi. Başkent Beyrut'un Şii mahalleleri dümdüz edildi. Beyrut yıllar süren iç savaşta ve 1984'de İsrail saldırılarından bile bu kadar çok tahrip olmamıştı.

İsrail uçakları Güney Lübnan'da halkı panikleten bildiriler atıyor. Bildiriler 1948'de Filistin'de yaşananları hatırlatıyor. "Nakba" katliamı hatırlatılıyor.

Filistinliler ve Lübnanlılar Nakba'yı iyi hatırlatıyor. İsrail teröristleri ilerlerken katliamdan (Nakba'dan) kaçanlar yollarda öldürüldü. Kaçmayanlar ise köylerinde topluca imha edildi. İsrail bu katliamın üzerine kuruldu.

1984'de ise İsrail Lübnan'a girdiğinde Filistin Kurtuluş Hareketine bağlı silahlı güçler bir koşulla

Lübnan'dan çekildi: İsrail geride kalan Filistinlilere saldırmayacaktı.

İsrail tabii ki sözünü tutmadı. Sabra ve Şatila kamplarına girildi. Binlerce sivil, kadın, erkek, çocuk, yaşlı kurşuna dizildi, bıçaklandı. Lübnanlılar, Filistinliler Nakba'yı iyi biliyor.

Ve şimdi İsrail ordusu bir kere daha Nakba'ya girişti. Lübnan'ı yakıp yıkıyor. Neden 2 İsrail askerinin Lübnan'da Hizbullah savaşçıları tarafından tutuklanması.

İsrail'e bu hunhar saldırı ile Lübnan'ı bölmek istiyor. Lübnanlıların bir kısmının Hizbullah'a, Filistinlilere karşı harekete geçmesini sağlamaya çalışıyor. Ama bu kez yanılıyorlar. Lübnan halkı bu kez durumun farkında.

1980'lerde iç savaşta Filistinlilere karşı mücadele eden Hristiyan Lübnanlılar bu kez evlerini, okullarını, tüm olanaklarını Güneyden kaçanlara açıyorlar.

Amerikalıların öve öve

G8: Halklara düşman

İsrail ordusu Lübnan'da sivil halka saldırırken Rusya'da St. Petersburg'da toplanan dünyanın en zengin ve güçlü 8 ülkesinin liderleri bir dizi başka konunun yanı sıra İsrail'in "kendisini savunma hakkını" da tartıştılar.

G8 liderlerinin gündemi yoğun ama İsrail'in saldırısı gündemlerini belirledi.

Uzun pazarlıklardan sonra G8 liderleri İsrail'i aklamayan bir bildiri yayınladılar.

Aynı günlerde Birleşmiş Milletlerde hazırlanan ve İsrail'in saldırganlığını kınayan ve saldırıların hemen durdurulmasını

talep eden bir önerge ise Amerika tarafından veto edildi. Böylece önerge tartışılmadan gündem-

den çıkmış oldu. Bölgeye gideceğini açıklayan ABD Dışişleri Bakanı Rice ise ateş kes istememenin erken olduğunu söyledi. Rice'a göre Hizbullah, yani Lübnan halkı yeterince cezalandırılmamıştı.

Basın: İsrail ve Lübnan

İsrail'in Lübnan'a saldırısını dünyanın her tarafında basın mümkün olan en büyük çarpıtma ile anlatıyor.

Basın en çok Hizbullah'ın roker attığı İsrail'in Hayfa kentindeki sivil kayıpları anlatıyor. Sanki Lübnan'da hiç kayıp yokmuş gibi.

Hizbullah savaşçıları "saldırıyor", İsrail ise "bombardıman uçları"

yapıyor. Hizbullah "teröristleri" "sivil hedeflere saldırırken" İsrail uçakları Lübnan ve Beyrut üzerindeki bombardımana devam ediyor."

Eğer basına bakarsanız Bush ve benzerleri İsrail'in saldırılarını

desteklemekte çok haklı. Öte yandan haberlerin arasına sık sık Hizbullah'ın kullandığı roketlerin İran yapısı olduğu sıkıştırılıyor. Gene sık sık Suriye'nin Hizbullah'ı desteklediği anlatılıyor. Hizbullah roketleri zaman zaman Suriye yapısı da olabiliyor.

Tabii doğruları yansıtan tek tük gazeteciler de var. Sağolsunlar.

inizi çekin

zgünlük



bitiremedikleri Sedir Ağacı Devrimi'nin başını çeken Hristiyan Mişel Aoun'a bağlı birlikler Hizbullah'ın yanında yer alıyor. Aoun ise "bu savaş geçen hafta başlamadı, 58 yıl önce başladı" diyor. İsrail'in bölme politikasına uygun davrananlar da var. Bunlar, Beyrut'un doğusundaki tepelerdeki zengin villalarda yaşayan-

lar.

Sırada kim var?

İsrail'in Lübnan'a karadan da saldıracağı açık. Bu satırlar yazılırken İsrail ordusu ABD'den aldığı tam destek sonucu Lübnan sınırına yığınağını arttırıyordu. Ancak Hizbullah savaşçıları şu anda sınır boyunca İsrail saldırılarına karşı direniyorlar. Topyekun bir saldırıya ne kadar dayanabilecekleri ise meçhul.

Ancak İsrail şu anda Ortadoğu'da uygulanan saldırganlığın bütünü değil. O, ABD ve İngiltere'ye Suriye ve İran'a saldırımları için bir zemin oluşturuyor. Bu nbedenle Hizbullah'ın İran ve Suriye doketleri kullandığı, hatta İran askeri birlikleri tarafından eğitildiği ve para aldığı iddia ediliyor.

ABD ve İngiltere şu ana kadar İran'ın dünya için bir tehdit olduğunu anlatamıyorlardı. Irak saldırısı öncesinde söylenen yalanları henüz kimse

unutmadı. Ancak ABD şimdi yeterli delil bulunduğu kanısında. Bu nedenle İran'a saldırısını meşru göstereceğini sanıyor.

Oysa dünya halklarının büyük çoğunluğu Irak'a saldırıya olduğu gibi Lübnan'a saldırıya da, yarın, öbür gün gerçekleşecek İran ve Suriye'ye

saldırıya da karşı çıkacaklar.

Şimdi bütün gücümüzle Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun "İran Irak olmasın" kampanyasına sarılmak gerekir. 30 Eylül'de sokaktayız. Irak, Filistin, Lübnan ve Suriye halklarının yanındayız.

İsrail Genel Kurmay Başkanı (sırıtarak):
"Beyrut'un Güney mahallesi Al Da Hiya artık yok."

Birleşmiş Milletler: "Lübnan'da ölenlerin üçte birinden fazlası çocuk."

İsrail Genel Kurmay'ı: "Sivil halkı bombalıyoruz çünkü Hizbullah silahlarını sivil bölgelerde saklıyor."

Gazze ve Lübnan'da ilk bombalanan hedefler elektrik santralleri, köprüler, ana yollar ve gıda depoları oldu.

Güneyden gelen göçmenlerin sığındıkları yerlerde çok sayıda çocuk var. Filistinliler ve Lübnanlılar "dert etmeyin, gelecek neslin direnişçileri işte buralarda yetişiyor, eğitim alıyor" diyor.

GÖRÜŞ

Müslümanlar için bir sınav

Bu Müslümanların acaba ne kadar gerçekten ve tutarlı bir şekilde savaş karşıtı?

Geçtiğimiz hafta içinde, biri İstanbul Beyoğlu'nda, biri Ankara Kızılay'da, Filistin ve Lübnan hakkında Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun (BAK) düzenlediği iki toplantıda konuştum. İkisi de büyük, canlı ve pratik eylem kararlarıyla sonuçlanan toplantılardı. Çok yüreklendim, ama aynı zamanda anladım ki, BAK'ın işi gerçekten zor.

Zor, çünkü her iki toplantıda da aşağıdaki sorularla karşılaştım ("soru" demek doğru olmayabilir belki de, soranın cevabını içinde taşıyor zaten hepsi çünkü).

Şu ana kadar en hızlı ve en kitlesel savaş karşıtı eylemleri Saadet Partisi'nin gerçekleştirmiş olduğunu belirtmem üzerine, Müslümanların ne ölçüde gerçekten savaş karşıtı olduğunu sorulayan sorulardan söz ediyorum: "Evet, SP'nin mitingleri büyük oluyor, ama acaba o kalabalık gerçekten savaş karşıtı mı?" "Onlar aslında din kardeşleri öldürülüyor olduğu için bu savaşa karşı, acaba gerçekte tüm savaşlara karşılar mı?" "Müslümanların savaş karşıtlığı, şiddet karşıtlığı tutarlı mı?"

Anlaşılan, savaş karşıtı eylemlere katılan Müslümanları sınavdan geçirmemiz gerek! Ya tarihsel ya da hayalî savaşlardan oluşan (veya ikisini harmanlayabiliriz elbet) uzun bir liste yapıp miting meydanının girişlerinde özellikle çember sakallı erkeklerle başörtülü kadınları durdurmalı ve listede destekledikleri herhangi bir savaş olup olmadığını sormalıyız. Var diyenler güremez.

Buraya kadar kolay. Ama peki tesettürlü olmayan fakat yine de Allah'a inanan, dinibütün kadınları nasıl ayırd edeceğiz? Yoksa onları sınamak gerekmiyor mu? Nüfusun yüzde 99,9'u Müslüman olduğuna göre, herkesi mi sınayacağız (ben hariç), yoksa daha ayrıntılı ve hassas bir Müslüman tanımı mı yapmamız gerekecek?

Allah rızası için, Müslümanların tutarlı olduklarını kanıtlamaları niye gerekiyor? Niye özellikle Müslümanlar? Güvenilmez oldukları için mi? Ya peki sol literatürde kaypaklığın zirvesini temsil eden küçük burjuvaziye ne demeli? Küçük kırtasiyeciler, aktar ve kuruyemişçileri de mi sınamamız gerek?

Dahası, bu soruları soranlar genellikle solcu olduklarına göre ve bu tür solcular geçmişte Rusya'nın Doğu Avrupa'yı, Macaristan'ı, Çekoslovakya'yı, Afganistan'ı işgal etmesini desteklediklerine göre, ben Müslüman olsam solcuların sınavdan geçmesini talep ederdim.

Kampanya kazanmak için yapılır. Kendi hükümetimizi etkilemek, bir kararı engellemek veya geri çekirtmek için yapılır. Bir de, Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da direnenlere, Amerika'da Bush'a karşı kampanya yapanlara moral vermek, yalnız olmadıklarını bilmelerini sağlamak için yapılır. Kazanmak ve moral vermek, ancak kitlesellikle mümkündür.

Unutuyordum, bir de çeşitli örgütlerin "Biz de bir şeyler yaptık" diyebilmek, kendi küçük örgütlerinin biraz daha az küçük olmasını sağlamak için yaptığı kampanyalar, eylemler var. Müslümanları dışlamak da, kendi ayrı ve küçük eylemini yapmak da aynı kapıya çıkıyor: Kitlesel bir kampanya inşa etmeyi olanaksızlaştırıyor.

BAK ise, savaşa karşı olan herkesi, sınamadan ve sorgulamadan, eylemde bir araya getirerek kitlesel bir hareket yaratmaya çalışıyor. İşimiz zor, ama yapılan başka her şey sekterlik ve fasa fiso.

Roni Margulies

Kim kime yardım ediyor?

ABD ve İsrail yetkilileri sık sık İran ve Suriye'nin Hizbullah'a yardım ettiğini söylüyorlar. Onlara göre bu iki ülke her yıl Hizbullah'a 300 milyon dolar veriyor.

ABD ise her yıl İsrail'e sadece askeri yardım olarak 3 milyar dolar veriyor.

Askeri araçlar, teknoloji, nükleer silahlar ise cabası...

Lübnan'ın siyonizme karşı direnişi

Bassem Chit
Beyrut'tan yazıyor

İsrail'in Lübnan'a saldırısı insanlara bu ülkenin uğradığı önceki katliamı hatırlatıyor. 1982 yılında İsrail Lübnan'ı işgal etti. Bu işgal sırasında çoğu kadın ve çocuk 14 bin Filistinli ve Lübnanlı öldü.

Bugün olduğu gibi o gün de İsrail Lübnan'dan kendisine saldırıldığını iddia etti. Oysa saldırı Filistin hareketini Lübnan'dan atmak için önceden hazırlanmış bir plan uygulamaya sokulmuştu.

İsrail'in saldırısı Lübnan soluna ve Filistinlilere karşı bir iç savaş sürdüren Falanjist Parti ile işbirliğine dayanmaktaydı.

1948'de İsrail terör çeteleri binlerce Filistinliyi evlerinden ve topraklarından kopararak Kuzey Lübnan'a sürmüşlerdi. Bu Filistinliler göçmen kamplarında ikinci sınıf vatandaş olarak yaşamaktaydılar.

İsrail ordusu 1984'de Beyrut'u kuşattığında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Beyrut'u terk etmek için tek bir koşulu vardı: İsrail Ordusu Filistin kamplarına girmeyecekti.

İsrail FKÖ Beyrut'tan ayrıldıktan sonra kampları çevirdi ve Falanjist milisleri kamplara yol aldı. Lübnan faşistleri 16 Eylül 1982'de Sabra ve Şatilla kamplarında 2.400 ila 3.500 arasında Filistinliyi hunharca katlettiler.

İsrail Genel Kurmay Başkanı Rafael Eitan ertesi günü Falanjist Parti liderleri ile buluşarak kutladı.

1982 yılında Lübnan'ın işgali ve bu katliam İsrail'e karşı yükselen bir tehdide verilen cevap oldu.

Böl ve yönet

1970'lerde Filistinliler Lübnan halkının yoksul kesimleri ile ittifak kurdular. Lübnan eski



sömürgeci Fransa'nın oluşturduğu "böl ve yönet" planına uygun oluşan bir yönetim tarafından ezilmekte ve sömürülmekteydi.

Kentlerde yükselen bir işçi hareketi ile kırsal alandaki hareket yükselen Filistin hareketi ile birleşmeye başladı.

Filistinliler Siyonist devlete saldırılar yapıyor, İsrail ise karşılık olarak Lübnan köylerini vuruyordu. Lübnan ordusu bu çatışmalara katılmıyordu ve yerel halk bu durumda sola ve Arap milliyetçilerine yönelmeye başladı.

1975'de sonunda iç savaş başladı. İç savaş sol kazanıyordu. ABD Suriye'yi Lübnan iç savaşına müdahale etmeye ikna etti ve ve Suriye ordusu Lübnan'a girdi. Suriye birlikleri solu yenilgiye uğratarken Filistin kamplarında da önemli katliamlar gerçekleştirdi. Filistin

hareketi bu işgalden sonra oldukça geriledi.

Ama bu İsrail için yeterli değildi. 1982'de Lübnan'ı işgal etti. Amacı Lübnan'ın Güneyinde bu güvenlik bölgesi oluşturmaktı. Bu yasa dışı işgal 18 yıl sürdü.

Ama bu dönemde yeni bir güç ortaya çıkmaya başladı. Lübnan'ın en yoksul kesimi olan Şii Müslümanlar arasında 1979 İran Devrimi'nden etkilenen ve örgütlenmeye başlayan bu hareket hızla güç kazandı. Bu hareketin ismi Hizbullah'dı ve emperyalistlerle hiç bir uzlaşmayı kabul etmiyordu. Hizbullah, Lübnan'da yenilgiye

Şimdi tam tersine direniş yayılıyor ve güçleniyor. Aynen Afganistan'da, Irak'ta ve Filistin'de olduğu gibi

uğrayan solun ve Arap milliyetçiliğini yerini aldı.

1990'lı yıllarda Hizbullah İsrail işgaline karşı mücadeleye girişti. İsrail bu hareketin sayısız liderini öldürdü. Sivil halka dönük saldırılar gerçekleştirdi.

Değişim

Hizbullah İsrail'e karşı direnişi boyunca değişti. Dar İslamcı bir bakış açısını terk ederek bütün Lübnan ulusuna hitap eden bir politik perspektifi benimsedi. Yaygın sağlık ve sosyal kurumlar oluşturdu. Okullar açtı.

Genç lideri Said Hasan Nasrallah dürüst ve sağlam stratejiler çizerek Lübnan halkı arasında güven kazanmaya başladı.

Hizbullah bir yandan halk arasında güven ve güç kazanırken savaşçıları da işgal altındaki bölgede İsrail ordusuna güç zamanlar yaşatmaya başladı.

Mayıs 2000'de İsrail Güney Lübnan'da işgal ettiği bölgeyi terk etmek zorunda kaldı.

Hizbullah'ın bu zaferi bütün Arap dünyasında derin etkiler yarattı. O güne kadar hiç bir Arap devleti İsrail karşısında kazanamamıştı. Hizbullah Lübnan parlamento seçimlerine katıldı ve elde ettiği başarının sonucunda Lübnan hükümetine katıldı.

11 Eylül 2001 günü Hizbullah'ın ABD askerlerine saldırısı barış umutlarını bir kere yok etti. ABD Hizbullah'ı "terörist örgüt" ilan etti.

ABD ve Fransa Birleşmiş Milletlere verdikleri bir önerge ile Lübnan ordusunun Hizbullah'ı silahsızlandırmasını ve ülkenin Güney hududunu Lübnan ordusunun korumasını kabul ettirdiler. Bu karara 1559'uncu karar denmekte.

Ne var ki bu kararın bir sorunu vardı. Bu denli güçlü ve halk desteğine sahip bir hareketi kim silahsızlandıracaktı. Başlangıçta ABD Lübnan'ın yeni Amerikan yanlısı hükümetinin bunu yapacağını düşündü ama yanıldı.

Lübnan hükümeti Amerika için o denli de güvenilir değildi. İki İsraili askerin Hizbullah savaşçıları tarafından yakalanması İsrail için yeni bir saldırı olanağı verdi. Amerika'nın ve İngiltere'nin tam desteğini alan İsrail ordusu derhal önceden hazırlanmış planları ile saldırıyı başlattı. Ne var ki saldırı Batının Lübnan hükümeti içindeki dostlarını kaybetmesine yol açtı.

Lübnan'a böylesine ağır bir biçimde saldırarak ABD ve İsrail Lübnan'ı böyleceğini, direnişi azaltacağını düşündü ama yanıldı. Şimdi tam tersine direniş yayılıyor ve güçleniyor. Aynen Afganistan'da, Irak'ta ve Filistin'de olduğu gibi.



Lübnan acı çekiyor ama direnecek

İsrail'in etnik temizlik hareketi Gazze, Batı Yakası ve Lübnan'da sürüyor. Sivil hedeflere saldırılar sürüyor. Çok sayıda ölü ve yaralı var sayılar her saat artıyor.

Lübnan 20 yıl geriye gitti. Bütün altyapı tesisleri tahrip oldu. Halkın elektriği, suyu yok. Ekmek başta olmak üzere gıda maddesi bulmak çok zor ve daha da zorlaşıyor.

Güney Lübnan harebeye dönüştü. Şehirler, köyler boşaldı. 70 bin kişi evlerini terk ederek Kuzey'e kaçtı. Saldırı altındaki bir halk direnme hakkını kullanıyor.

Bu sorunun ABD ve müttefiklerinin

ve İsrail'in iddia ettiği gibi demokrasi ile alakası yok. Onların demokrasisi cinayet, baskı, imhadır. Elektrik santrallerinin, köprülerin, gıda depolarının yıkılmasıdır.

İsrail hükümeti durmayacağını, saldırıya devam edeceğini ilan etti. Bu durumda tarafsız kalınmaz. Ya direniş, ya emperyalistlerle işbirliği.

Uluslararası toplum bu katliamın işbirlikçisi durumunda. Bizim cevabımız emperyalizme topyekun direniştir.

Son günlerde bir dizi grup Beyrut'un merkezinde oturma eylemi yapıyor. Oturma eylemi direniş ruhu-

nun merkezi haline geldi.

Dünyadaki bütün arkadaşlarımıza, anti emperyalistlere harekete geçmeleri çağırısını yapıyoruz. İsrail saldırısı koşulsuz bir biçimde derhal sona ermelidir. İsrail'deki bütün savaş tutukluları serbest bırakılmalıdır.

Değişim için Sol Birlik, Lübnan ATTAC, Ajial Topluluğu, Lübnan Komünist Partisi Gençliği, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Gençliği, Filistin Kültür Klüpleri, Beyrut Arap Üniversitesi Öğrencileri, Pablo Neruda BGrubu, Bağımsız Sol Grup, Halem Eşçinseller Örgütü

İsrail devleti neden korsandır?

İşgal, katliam ve saldırganlığın tarihi

İsrail 58 yıl önce, 1948'de kuruldu. O günden bu yana Amerika'dan 250 milyar dolara yakın yardım almış. Yaklaşık her sene 4 milyar dolar.

İsrail Ortadoğu'nun en iyi ve en çok silahlanmış ülkesi. Askeri harcamaları bütün komşularından daha fazla. Elinde 200'den çok nükleer silah var. Bütün bunları da gene ABD'den aldı.

Kısacası, ABD'nin desteği İsrail'i ayakta tutuyor. Bütün askeri ve politik üstünlüğünü ABD'den alıyor ve bunun karşılığında bölgede ABD'nin bekçi köpekliğini yapıyor.

Siyonizm

İsrail devletinin temellerinde siyonizm ideolojisi yatıyor. Siyonizm Avrupa'da ırkçı saldırılara hedef olan Yahudilere "atalarının vaad edilmiş topraklarına geri dönüşü sundu. İlk ortaya çıktığında pek ilgi görmedi. 1880-1929 yılları arasında 4 milyona yakın Yahudi yaşadıkları toprakları terk ederek başka ülkelere göç ettiler. Bunların sadece 120 bini "vaad edilmiş topraklara" yani Filistin'e geldi. Ezici çoğunluğu Amerikaya göç etti.

Doğu Avrupa'dan Batı Avrupa'ya gelen Yahudileri yeni bir krizle daha karşılaştılar. Emperyalistler arası mücadele kızışmıştı ve Yahudiler bu ülkelerde bir kere daha ırkçılığın hedefi haline geldiler.

1896 yılında Theodor Herzl adlı bir Yahudi Siyonist hareketin başlattı. Ona göre Yahudiler için tek çözüm bir Yahudi devleti kurmaktır. Herzl bu devletin Batılı emperyalist güçlerle çatışmayacağı, tam tersine onların yararına olacağını söylüyordu.

Siyonistler devlet kuracakları toprakları seçtiler: Filistin. Bu projelerini dönemin en büyük emperyalist gücü olan İngiliz imparatorluğunun hükümetlerine



de anlattılar ve kabul gördüler. Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Filistin İngilizlerin eline geçti. İngiliz Dışişleri Bakanı Lord Balfour, Balfour Deklerasyonu olarak bilinen açıklamasında "Filistin'de İngiltere Krallığı'nın himayesinde 3-4 milyon Yahudiyi barındıran bir Yahudi devletinin İngiliz imparatorluğunun çıkarlarına uygun olduğunu" tesbit ediyordu. Lord Balfour aynı zamanda Doğu Avrupa Yahudileri'nin İngiltere göçünü de sınırladı ve böylece Yahudileri zorunlu olarak Filistin'e göçe yöneltti.

Naziler ve Siyonizm

Filistin'de Yahudi nüfusu yavaş yavaş artarken Almanya'da Naziler iktidara geldi. Nazilerin Yahudi düşmanlığı ve katliamı Siyonistlerin çok işine yaradı. 1939'da Filistin'de 1 milyon Filistinliye karşı 443 bin Yahudi vardı.

Alman faşistlerinin soykırımına karşı Siyonistler Yahudileri kurtarmak için kollarını bile kıpırdatmadılar. Soykırımı o günden bugüne kadar daima bir Siyonist

Yahudi devletinin gerekliliğini anlatmak için kullandılar.

Dünya Siyonist Örgütü (DSÖ) 1933 yılında Hitlerlere karşı mücadeleyi öneren bir önergeyi 43'e karşı 240'a oyla reddetti. DSÖ Alman mallarının Ortadoğu pazarlamasını üslendi, kendi kontrolündeki bir banka Hitlerle anlaşma imzaladı.

Korsan devlet kuruluyor savaşın ardından Filistin'deki Yahudi sayısı arttı ama hala azınlıktı. Buna rağmen Siyonist terör örgütleri harekete geçti.

1946'da King David Oteli'ne konan bir bomba 80 kişinin ölümüne yol açtı.

Bu olaydan sonra Filistin ve İsrail devleti BM'de tartışılmaya başlandı. BM nüfusunun sadece %30'unu oluşturan Yahudilere toprakların %55'ini vermedikçe. Siyonistler bunu bile yeterli bulmadılar. 14 Mayıs 1948'de İsrail Devleti ilan edildi. 11 dakika sonra ABD bu yeni devleti tanıdı. Böylece katliamlar süreci başladı.

Deir Yasin katliamı

Arap köyü Deir Yasin'de gerçek-

leşen katliam ilk ve en önemli Siyonist katliamıdır. O güne kadar Filistin'de toprak alarak bölgeye yerleşmeye çalışan Siyonistler tutum değiştirdiler. 1940'da "...bu ülkede iki ulus için yer yoktur ... bunun da yolu Arapları buradan komşu ülkelere transfer etmektir" diyorlardı.

Amaçları panik yaratmak ve Filistinlilerin korku içinde kaçmalarını sağlamaktır. İyi silahlanmış Siyonist çeteler Deir Yasin'e girdiler ve tam bir katliam yaptılar. Ardından gerçekleştirdikleri her saldırıda Araplar "Deir Yasin" diyerek kaçıyorlardı. 1 milyon 300 bin Araptan 1 milyonu Siyonistlerden kaçtılar.

Daha sonraki yıllarda Siyonistler sayısız saldırı ile topraklarını geliştirdiler ve her yerden Arapları kovdular. Yeni yerleşim bölgeleri kurdular. Arap ülkeleri ile girişilen savaşlarda yeni topraklar kazanıldı. Batı Yakası, Gazze, Golan Tepeleri işgal edildi.

Emperyalizmin bekçi köpekliği

Siyonistler en baştan belirttikleri gibi Batılı güçlerin hizmetine gir-

erek yaşayabileceklerini biliyorlardı. Bu nedenle 2. Dünya Savaşı'nın ardından en büyük emperyalist güç olarak ortaya çıkan ABD'nin hizmetine girdiler ve Ortadoğu'da onun çıkarlarını katıksız bir biçimde korudular.

Bu hizmetlerinin karşılığını ise fazlasıyla aldılar. ABD daima İsrail devletini destekledi.

Bugün İsrail zorla ele geçirdiği toprakların artık kendisine ait olduğunu Filistinlilere kabul ettirmeye çalışıyor. Sınır olarak kabul ettiği yerlere duvarlar örüyor.

Hamas İsrail devletinin bu zorbalığını tanımıyor. Zorla topraklarından sürülen göçmen Filistinlilerin topraklarına geri dönme hakkını savunuyor, 1948 sınırlarını talep ediyor. Bu nedenle de İsrail devletini tanımıyor.

Bugün tartışma iki devletli bir çözüm mü, yoksa tek bir birleşik Filistin devletimi biçiminde sürüyor.

Filistinlilerin çoğunluğu iki devletli bir çözüme karşı. Çünkü İsrail devletinin tanınması göçmenlerin geri dönme hakkının unutulması, işgalin kabul edilmesi anlamına geliyor.

Tek devletli çözüm ise Yahudilerin, Müslümanların ve Hristiyanların laik bir devlet içinde yan yana yaşamaları anlamına geliyor.

İsrail neden saldırıyor?

Bugün İsrail Lübnan'a Hizbullah'ı yok etmek istemesinin yanı sıra ABD'nin çıkarları için de saldırıyor. Bu saldırı ile ABD'nin Suriye ve İran'a saldırmasının meşru zemini yaratılmak isteniyor.

Bekçi köpeği gene iş başında.

Daha fazla bilgi için: Doğan Tarkan-Roni Margulies tarafından yazılan Direnen Filistin, Siyonizm, İsrail ve İntifada, Z yayınları, broşürüne bakılabilir.

Anti semitizm ve anti Siyonizm

Yahudiler dünyanın dört bir yanında ırkçılığa muhatap olurlar. Yahudilere dönük bu ırkçılığa anti-semitizm denmektedir. Yahudi düşmanlığının en koyu yaşandığı bölgeler 19. yüzyılın sonunda Rusya ve Doğu Avrupa idi. Ne var ki daha sonra Almanya'da iktidara gelen Naziler işgal ettikleri her yerde

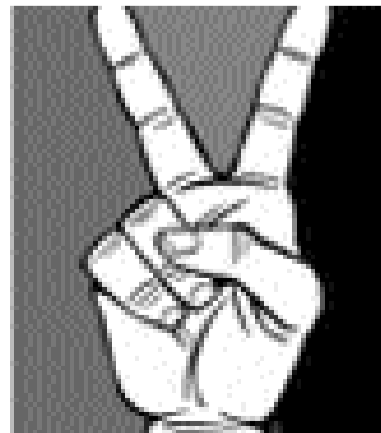
Yahudileri toplayarak sistemli bir biçimde imha etmeye başladılar.

Siyonizm ise Yahudilerin ırkçılığı olarak kabul edilebilir. İsrail'i kendileri için vaad edilmiş topraklar olarak gören Siyonistler Filistinlileri imha ederek ve topraklarından sürerek Filistin'i Yahudileştirdiler.

Siyonizm'e karşı olmakla Yahudi düşmanlığını dikkatle birbirinden ayırmak gerekir. Çok zaman Yahudi düşmanlığı kendisini Siyonizm karşıtlığı maskesi altında gizle-

mektedir. Örneğin Filistin'deki olaylar sürerken Avrupa'nın bir çok yerinde sinagogların yakılması gibi. Ya da Türkiye'de "Yahudilerden alış veriş etmeyin" kampanyası gibi. Bu tür kampanyalar hızla "Yahudi'den mal alma", "vatandaş Türkçe konuş" gibi kampanyalara dönüşebilmekte.

Her Yahudi aynı zamanda Siyonist değil. Diyebiliriz ki Yahudilerin büyük çoğunluğu Siyonist değil ve hatta Siyonizm'e karşı.



Yahudi ve Siyonist kimdir, kim değildir?

- 1) İsrail'de yaşayan herkes Yahudi değildir.
- 2) İsrail içinde ya da dışında yaşayan bütün Yahudiler Siyonist değildir.
- 3) Bütün Yahudiler Yahudi dininden değildir.

Şenol KARAKAŞ

Hizbullah, Hamas, Müslüman Kardeşler, Taliban, El Kaide...liste uzatılabilir. Dünya politikasında adını sık duyduğumuz örgütler.

Kuşkusuz siyasal İslam bu örgütlerin yükselişiyle sınırlı değil. Siyasal İslam, Ortadoğu'da, Asya'da hatta Avrupa ülkelerinin kendi içinde önemli bir kitle gücünü harekete geçirebilen büyüyen bir siyasi alternatif durumunda. 1990'lı yılların ortalarından itibaren Türkiye'de de kitlelileri harekete geçirebilme gücünde ve iktidar deneyimlerinde temel politik güçlerden birisi olageldi.

Milliyetçiliğin çöküşü

1967'de Arap-İsrail savaşında Arapların yenilmesi, aynı zamanda Arap milliyetçiliğinin de yenilmesi, gerilemesi anlamına geldi. Arap milliyetçiliği, ekonomi alanında kalkınmacılığa ve ideolojik alanda da ulusu devleti yöneten bürokratik elitin ve egemen sermaye bloğunun çıkarları etrafında birleştiren ulusalcılığa bağlıydı.

Bu milliyetçiliğin gerilemesi, bir dizi siyasi alternatifin yeşereceği devasa bir boş alan bıraktı.

İran devrimi

Fakat bu boşluk, sol siyasal akımlar tarafından doldurulmadan İran Devrimi gerçekleşti. Devrimin kendi gelişiminde, hareketin motor gücü olan işçi örgütlenmelerinin dağıtılması ve Humeyni'nin siyasi liderliği ele geçirmesi, siyasal İslam'ın yükselişinde en önemli sıçrama noktasını oluşturdu.

İslam devrimi, İran'daki toplumsal yapıyı değiştirmek istemesi, devrimi diğer ülkelere de yaymak istemesi ve üstelik ABD gibi tüm dünya ezilenlerinin en büyük düşmanının tüm belden aşağı oyunlarına rağmen başarıya ulaşmasıyla, emekçilerin ve tüm ezilenlerin dünyasında büyük bir manevi birlik yarattı. Özellikle devrim sırasında ABD konsolosluğunu işgal edilmesinin yarattığı etki, hemen 1980'lerin başında Fas, Sudan ve Tunus gibi ülkelerde "ekmek ayaklanması" olarak bilenen emekçi isyanlarının başlamasında önemli bir etkiye sahipti.

Kapitalizmin krizi, solun krizi

"Ekmek ayaklanmaları" soru-

Siyasal İslam kime düşman?

Siyasal İslam yükselirken sol, çöken Kemalist, aydınlanmacı ve devletçi politik çizgiden tümüyle, radikal bir biçimde kopmalıdır

nun sadece manevi bir etkilenmeyle değil, çok maddi, hayat-memat meselesi olan gelişmelerle de ilgili olduğunun açık kanıtı. Siyasal İslamı bir yobazlık projesi olarak görenlerin, bu hareketin modern taleplere sahip, bu yüzden de kitleleri harekete geçirme gücü taşıyan bir akım olduğunu anlaması için atılması gereken ilk adım, bu "ekmek ayaklanmaları" sürecine yakından biraz daha bakmaları olacak.

Bir yandan İran devriminin etkisi bu isyanlarda hissediliyordu ama bir yandan da IMF politikalarının yarattığı radikal yoksullaşmanın yarattığı müthiş bir kitlesel öfke patlamaya başlamıştı. İslamcı hareketler bu isyanların patlamasında küçük roller oynarken kitlesel öfke patlamalarında siyasi etki alanlarını ve örgütlenme düzeylerini güçlendirmesini bildiler.

SSCB'nin ve Doğu Bloku'nun 1980'li yılların sonunda yıkılmasıyla, kapitalizmin krizi garip bir biçimde sosyalist hareketin ve sosyal demokrasinin de krizine dönüştü. Kapitalizm, küresel krizini yaşar ve bu krizi tüm dünyada IMF politikalarıyla aşmaya çalışırken, bu krize yanıt vermesi gereken sosyal demokrasi ve sosyalist sol da kendilerini krizin içinde, çözümsüz, "tünelin sonunu göremez" bir vaziyette buldular.

Türkiye: Siyasal İslam'ın kitlesel yükselişi

İslami hareket sorununun daha iyi anlaşılması için çok uzağa gitmeye gerek yok. 1990'ların ortalarından itibaren Türkiye'de yaşanan politik gelişmeler çok açıklayıcı. 1994 yerel seçimlerinde bir çok büyük şehir belediyesinin yönetimlerini kazanan siyasal İslam, bir sene sonra yapılan genel seçimlerden en büyük parti olarak çıktı.

Solda bugün ifrata varmış olan Kemalist, aydınlanmacı, laik ve elitist yaklaşım o günlerde neredeyse komik denecek bir panikle birlikte avaz avaz bağırıyordu. Aslında yaşanan Arap milliyetçiliğinin 1970'lerde başlayan çöküşünün gecikmiş bir tekrardan ibaretti. Türkiye'de IMF politikalarının yarattığı korkunç yoksullaşma, bir gecede imzalanan ekonomi programlarıyla yüz binlerce insanın işsiz kalması ve yoksulluğunun derinleşmesi krizin her düzeyde son hızla yaşanması anlamına geliyordu. Üstelik Türkiye'de liberaller ve sosyal demokratlar krizi elele yaşıyorlardı. Murat Karayalçın ve Tansu Çiller, kapitalizmin krizine çözüm olamayan iki merkez siyasal akımın, liberal sağ ve sosyal demokrasinin temsilcisi olarak, IMF programlarına imza atarken, siyasal İslam'ın yükselişi ve kendilerinin çöküşüne de imza atıyorlardı.

Ne yazık ki kitleler öfkelenirken, sosyalist sol ise bu öfkeyle buluşmanın yollarını arayacağına, stalinist rejimlerin, Doğu Bloku ülkelerinin çöküşünü sosyalizmin çöküşü olarak algıladığından, sosyalizmin en olduğunu keşfetmekle, yani kendi ideolojik krizine yanıt aramakla meşguldü.

İslami hareket ise, bu sorunlarla boğuşmuyor ve Adil Düzen programıyla yoksul emekçi kitlelerle buluşuyordu.

Neredeyse Ütopik bir sosyalizm savunusu olarak görülebilecek olan Adil Düzen programı, IMF'ye, işsizliğe, yoksulluğa net bir biçimde karşı çıkıyor ve bu dünyanın, bu düzenin adaletsiz olduğunu ve değiştirilmesi gerektiğini vurguluyordu. Sol o gün bugündür, siyasal İslamı, Kemalistlerin modernliğe ve yaşam tarzına yönelik bir darbe girişimi, bir yobazlık projesi olarak gören yaklaşımından bir türlü kurtulamadı. Böylece sol modern ve özgür bir yaşam tarzına kiskançça sahip çıktığı alana hapsolürken, siyasal İslam yoksul kitleler üzerindeki hegemonyasını daha da artırdı.

11 Eylül ve "medeniyetler çatışması"

Doğu Bloku ve SSCB'nin çökmesi, ABD'nin emperyalist hegemonyasını özellikle Avrupa ülkeleri ve Japonya'ya kolayca benimsetmesi açısından zorluk yaratmaya başlamıştı. "Komünizm" tehdidi, batının ABD'nin koruyucu şemsiyesini kabul etmesini sağlamanın yanında, devasa bir küresel askeri-istihbarat ağının da sorgulanmadan kabul edilmesine yarıyordu. Öyleyse, şimdi yeni bir düşman gerekiyordu ve İran devrimi, çoktandır bu düşmanın karakteri hakkında ipuçlarını veriyordu.

Böylece "Medeniyetler çatışması" tezi sık sık dile getirilmeye başlandı. Bu tez, İslamı bir Ortaçağ hareketi, bir modernleşme düşmanı olarak anlatıyordu. 11 Eylül saldırıları gerçekleştiğinde, ABD'nin zorluklarla karşılaşmaya başlayan emperyalist hegemonyasını yeniden askeri, ekonomik ve politik tüm alanlarda yeniden sağlama almaya yemin ederek iş başına gelen neoconlar, zaten "Medeniyetler Çatışması" tezlerinde, ABD'nin yeni "baş düşmanı"nu bulmuşlardı.

Bush'un 11 Eylül'den hemen

sonra, yaşananların medeniyetler çatışması olduğu yönündeki açıklamaları gaf olarak görülmemelidir. ABD, küresel hegemonyasını sorgulayanlara, önce bir düşman yaratarak (bu arada bu düşmanların önemli bir kesimiyle eskiden el sıkıştığını da unutarak), sonra da bu düşmana karşı süper askeri şovlar gerçekleştirerek tüm dünyaya kendi egemenliğinin sorgulanamaz olduğunu kanıtlamak için adımlar atmaya başladı.

Afganistan ve Irak işgalleri ABD'nin siyasal İslam öcüsünü, bu öcünün bazen demokratik olmaması, bazen kadınlara baskı uygulaması, bazen kitle imha silahları üretmesi, ve bazen de daha radikal terör örgütlerini desteklemesi gibi "nedenlerle" yok etme stratejisinin ilk adımları.

ABD'nin en son açıklanan Ulusal Savunma Stratejisi, şimdi hedef tahtasında İran'ın olduğunu, apaçık paragraflarla gösteriyor.

Küresel ideolojik iklimdeki bu kirlenme ve kırılma, siyasal İslamı geriletme bir yana, bu hareketin çok daha yaygınlaşmasına ve emekçiler nezdinde daha da büyük bir prestij kazanmasına neden oluyor.

Kapitalizmin krizine, ütopyik temellerde de olsa, liberaller, sosyal demokratlar ve sosyalistlerden çok daha sahici yanıtlar veren ve sadece bu nedenle kitlelerin hareketi olmayı başarabilen İslami hareketler, şimdi, ABD emperyalizmine ya da son haftalarda olduğu gibi ABD'nin Ortadoğu'da bekçi köpekliğini yapan İsrail saldırılarına karşı mücadelenin de bayrağını taşıyarak, prestijlerini daha artırmakta, yaygına ve popüler bir anti emperyalist hareket olarak da sıvırmekte.

Sorun, peygamber karikatürü krizinde görüldüğü gibi sadece Ortadoğu ve "nüfusunun %99'u Müslüman" olan ülkelerde değil üstelik Avrupa ülkelerinde, göçmen sorunlarında da benzer bir biçimde yaşanıyor.

Bu yüzden sol, siyasal İslam'ın harekete geçirdiği tabanı yobaz olmakla, emperyalizm işbirlikçisi olmakla suçlayıp, sorunu yaşam tarzı ve modernleşmenin nurlu aydınlanma meselesine indirgemeden önce, bu kitleyi nasıl kazanabileceğini düşünmeli ve zaten siyasal İslam yükselirken çöken Kemalist, aydınlanmacı ve devletçi politik çizgiden tümüyle, radikal bir biçimde kopmalıdır.



Başka bir dünya için mücadele dersleri

Polonya 1956

Volkan AKYILDIRIM

Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve yoksullar ağır bir saldırıyla karşı karşıya. Sınıf mücadelesi şiddetleniyor.

Başka bir dünya isteyenler bugün çok daha fazla tarihe bakmalıdır. Uluslararası işçi hareketinin mücadelesine çok ihtiyacımız var.

1956 yılında Polonya'da başlayan işçi ayaklanması bunlardan sadece biridir.

Kızıl Ordu Doğu Avrupa'da

II. Dünya Savaşı'nın ardından Kızıl Ordu, Doğu Avrupa'yı işgal etti. SSCB, Batı karşısında askeri ve ekonomik rekabetini güçlendirmek için bir blok oluşturdu. Küçük ve toplumsal desteği son derece zayıf olan SSCB yanlısı komünist partiler dışardan müdahale ile hakim duruma getirildi.

Savaşı ve Nazi işgalini yaşamış Doğu Avrupa işçi sınıfı daha iyi bir toplumsal düzen istiyordu. Özgüven kazanmıştı ve kendi taban örgütleri aracılığıyla toplumsal düzeni belirlemek istiyordu. Ancak SSCB'nin isteği tamamen zıt yöneydi: Doğu Avrupa'da SSCB kopyası uydu devletler kurmak, silahlanmak ve sermaye biriktirmek. Bu hedefler ancak taban örgütlerinin yok edilmesi, işçi sınıfı hareketinin dağıtılması ve vahşi bir emek sömürüsü ile gerçekleştirilebilirdi.

Polonya 1945: Yukarıdan dönüşüm

Kızıl Ordu, Polonya'da Nazi işgaline son verdi. 1945 Haziran'ının da Ulusal Birlik Hükümeti (UBH) kuruldu. Yeni hükümet Polonya halkının iradesini yansıtmaktan çok Rus bürokrasisinin dış müdahalesiyle ayakta duruyordu.

UBH, devletleştirilmiş işletmelerin yönetimini kendine bağladı. İşyerlerini işletme müdürü, hükümet temsilcisi ve işçi temsilcisinden oluşan üçlü komiteler yönetmeye başladı.

1946 Ocak'ında başlatılan işyerlerinin devletleştirilmesi girişimini, Temmuz'da toprak reformu izledi. 1947 Ocak'ın da yapılan seçimlerin ardından SSCB yanlısı küçük bir parti olan Polonya İşçi Partisi (PIP) hakim duruma getirildi. Polonya işçi sınıfının büyük bölümünün geleneksel örgütü Polonya Sosyalist Partisi (PSP) SSCB'nin baskısıyla PIP'le birleşti. Yeni Polonya Birleşik İşçi Partisi (PBİP), 1949'da burjuva ve köylü partileriyle koalisyon kurdu.

Yeni rejim, Rus bürokrasisinin dış politikasına hizmet için tüm



güç ve kontrolü ele geçirdi. Hedef, SSCB'nin kopyası ekonomik ve sosyal yapı yaratmaktı.

Ekonomik ve sosyal saldırı

Yeni iktidar başta işçilerin ekonomik ve siyasal taleplerine yanıt vereceğini ilan etmişti. İşçilere ulusal ve demokratik bir sosyalizm kuracağı sözünü veren PBİP, öncelikle bu sözü veren parti lideri Gomulka'yı 1948'de partiden ihraç etti. 1950 yılında kitlesel tutuklamalar başladı. 1951 yılında kurulan mahkemelerde başta Gomulka olmak üzere toplumdaki tüm muhalif unsurlar hainlik ve casuslukla itham edildiler. 30 bin kişi siyasi görüşleri yüzünden hapse atıldı.

Ekonomide öncelik toplumun büyük çoğunluğunun ihtiyaçlarına değil, ağır sanayiye verildi. Üretim malları ve silah üretimi artarken, tüketim malları (toplumun genel ihtiyaçları) üretimi kısıldı.

Daha önce toprak dağıtılan köylülerin elinden bu kez toprakları alındı. Zorunlu kolektifleştirme adı altında yürütülen bu politika tarımsal nüfusun zorla işçileştirilmesini amaçlıyordu.

Polonya toplumu hızlı bir değişime uğratıldı. Ekonomi dengesizce büyümeye başladı. Tarımsal nüfus azaltılırken, şehir nüfusu artıyordu. Üretim malları ve tüketim malları üretimi arasında açılan uçurum yüksek enflasyon yaratırken, gerçek ücretler geriliyordu.

Büyük şehirlerde basit gıda ve gündelik ihtiyaçlar karşılanamaz bir hale geldi, uzun kuyruklar oluştu ve kitlik baş gösterdi.

Açlık, baskı, vahşi sömürü

Daha fazla sanayileşmek, ser-

maye biriktirmek ve silahlanmak, ancak işçi sınıfının parçalanması ve susturulması ile mümkündü.

Üretimi artırmak ve işçileri bölmek için, Batı'daki taylorist yöntemin (parça başı iş, ne kadar çok üretirsen o kadar çok ücret!) uygulamaya konuldu.

1 Nisan 1952'de yürürlüğe sokulan "sosyalist iş disiplini yasası" ile işe gelmek zorunlu hale getirildi. İşe 20 dakika geç kalmak ücretin yüzde 20'sinin kesilmesiyle cezalandırılıyor, yeni yaptırımları kabul etmeyenlere 6 ay hapis cezası ön görülüyordu.

Üretim hedefini aşan işçilere "emek kahramanlığı madalyası" takılıyor, işçileri bölmek için yarışma adı altında çalışma saatleri uzatılıyordu.

Yeni ekonomik politikalara katılan işçilere daha yüksek ücretler verildi. Böylece işçiler arasındaki ücret farklılaşması yaratıldı.

Bu saldırı ve yoksulluk Polonya işçi sınıfı 1956'da topyekun direnişe sevketti

1956: Poznan Ayaklanması

1953 yılında Stalin'in ölümünün ardından Doğu Bloku ciddi bir krize sürüklendi. Tüm rejim Stalin'in şahsında Rus bürokrasinin çıkarlarından ibaretti. İktidardaki bürokrasi şimdi zayıflamaya başlamıştı.

Polonya işçileri de aynı Çekoslovakya ve Macaristan'daki kardeşleri gibi başlarını kaldırdılar. PBİP kontrolünü giderek yitirmiş, aşağıdan gelen baskılara boyun eğmeye başlamıştı. 1956 Nisan'ın da hükümet halka daha fazla demokratikleşme ve ekonomik iyileştirme sözü vermek zorunda kaldı. Mayıs 1956'da genel af ilan edildi.

SSCB egemen sınıfı bu gelişmelerden rahatsızdı. SSCB'nin yeni patronu Kruşçev açık konuştu: Böyle devam ederse işgal ederiz!

İşte bu koşullarda, Polonya'nın sanayi merkezi Poznan'da ayaklanma başladı. Poznan ZİPSO lokomotif işletmelerinde çalışan işçiler, üretim kurallarının artırılmasına karşı direnişe geçti.

27 Haziran günü topluca iş bırakıldı. Ertesi gün binlerce işçi sokaklara döküldü, yürüyüş yaptı. Eyleme diğer işletmelerdeki işçiler de katıldılar. Polis ateş açtı, bir çocuğu öldürdü. İsyan bölgeselleşti. İşçiler silah depolarını işgal ettiler. Askerler işçilere ateş açmayı reddetti. Bu görevi kabul eden Özel Tim yürüyüşçülere ateş açtı, 53 kişiyi katletti.

İşçiler konseyleri kuruyor

Katliam bürokrasinin krizini daha da derinleştirdi. PBİP iki kanada bölündü. Bir kanat ayaklanan işçilerin farklı bir sosyalizm isteklerinden yana olurken, diğer kanat muhalefeti "yabancı ajanlar, hainler" olarak suçluyordu.

İşçi sınıfı sesini yükseltiyordu. Temel talepler çalışanların fabrika yönetimlerine katılması, daha fazla demokrasi ve ücretlerin artırılmasıydı. 1956 Ekim'ine gelindiğinde bütün büyük fabrikaları konseyler (üretim birimlerinin üzerinde yükselen, doğrudan demokrasiyi esas alan taban örgütleri) yönetiyordu.

PBİP gelişmeler karşısında inisiyatifini ele almak için hainlikle suçladığı Gomulka ve yandaşlarını yeniden partiye aldı. Bu gelişme SSCB'nin sert tepkisiyle karşılaştı. Ancak Rus bürokrasisinin istediği olmadı.

SSCB'nin müdahale tehdidinde karşı yeni PBİP liderliği halkı ve orduyu silahlanmaya çağırdı.

Poznan ayaklanmasına katıldıkları için tutuklanan işçiler serbest bırakıldı. Zorla kolektifleştirmeye son verildi. Konseyler resmen tanındı.

Ancak Gomulka liderliği daha ileri gitmek istemiyordu. Konseyler ulusal çapta koordine olmaya ve siyasal sürece yön vermeye başlamışken, PBİP liderliği konseylerin rolünü ekonomik olarak sınırlamak istedi. Konseylerin ulusal kongresi yasaklandı.

Yeni liderliğin halkın beklentilerini karşılamayacağı kısa sürede anlaşıldı. PBİP eski ekonomik programı sürdürdü. Konseyler üretimi artırmak için varolan resmi kurumlara dönüştürüldü. Demokratikleşme süreci kesintiye uğratıldı. 1956 isyanıyla kazanılmış haklar geri alındı. Gomulka sırtını halka çevirdi ve yüzünü Rus bürokrasisine döndü.

Bürokrasi için sonun başlangıcı

1956 ayaklanması başarıya ulaşmadı. Ancak 1956'da yakılan isyan ateşi 1989-1991 yılları arasında gerçekleşen Doğu Avrupa Devrimlerine giden yolu açtı. Polonya tarihine damgasını vuran 1956 ayaklanması, ilerde 10 milyon işçiyi saflarına kazanacak Dayanışma Hareketi'ne esin kaynağı oldu

1956 yılında Polonya'da gerçekleşen işçi ayaklanması ve konsey hareketi bugün küresel kapitalizmi yenmeye çalışan bizlere önemli dersler sunuyor.

Önce Nazilerin ardından Kızıl Ordu'nun işgaline uğrayan, ağır bir ekonomik, sosyal ve ideolojik saldırıya uğrayan Polonya işçi sınıfı toparlanabilmiş, direnişe geçmiş ve önemli kazanımlar elde etmiştir. Baskı, vahşi sömürü her zaman karşıtını doğurur. İşçi sınıfı birleşirse kapitalistlerin tüm planları geri teper.

Basit, gündelik çıkarlar için yürütülen mücadele daha iyi bir düzen için verilen mücadeleye bağlanır. Ekmek ve demokrasi talepleri, işçileri üretimi denetlemeye iter. Mücadeleden doğan taban örgütleri, kapitalist iktidarın karşısına alternatif olarak çıkar. Gerçek sosyalizm budur işte: aşağıdan örgütlenen, demokratik, katılımcı ve özgürlükçü bir toplumsal yapı!

1956 Polonya'sından son ders, en karanlık dönemde, kendi ideolojisi kullanılarak saldırıya uğrarken bile işçi sınıfı devrimci olduğudur.

Polonya, SSCB ve diğer eski Doğu Bloku ülkelerindeki rejimlerin karakteri için **Tony Cliff**'in *Devlet Kapitalizmi* kitabına bakılabilir.

Bu sene Rusya'da toplanan dünyanın en güçlü ülkelerinin liderleri tüm zaafalarını ortaya koydular. Aralarındaki derin ayrılıklar ortaya çıktı.

ABD, İngiltere ve Fransa'da çok güç kaybetmiş iktidarlar var. Üçü de yakında devrilecek.

Almanya, İtalya ve Kanada'da ise çok küçük farkla iktidarda olan hükümetler var. Onlar da her an iktidarlarını kaybedebilirler.

Geçen sene İskoçya'da yapılan zirvede alınan Afrika'dan açlığın kaldırılması kararının hiç bir işe yaramadığı ise gün gibi ortada.

Bu seneki gündemi "enerji güvenliği" ve "petrol fiyatlarının hızlı yükselişi" oluşturuyordu. G8 liderleri bu konularda anlaşamadılar ve anlaşmazlığın temelinde Rusya vardı.

SSCB'nin 1991'de yıkılmasından bu yana ABD ile Rusya arasındaki ilişkiler en kötü durumda.

Dick Cheney geçenlerde Rusya'yı enerjisi komşularına karşı bir silah olarak kullanmakla suçladı. Putin ise buna "ABD düşmanlarını yemeye hazır bire kurt gibi" diyerek cevap verdi.

Rusya'nın AB ile ilişkileri de çok kötü. Ocak ayında Rusya ile Ukrayna arasında enerjiden kaynaklanan bir kriz çıkmıştı. Sonra Rusya Ukrayna'nın gazını kesti. Bu, bir dizi AB ülkesinin de gazsız kalmasına yol açtı.

AB Rusya'nın ihraç borularını baru,ılı şirketlere açmasını talep etti. Buna karşılık Rusya AB'nin hazırladığı ve Rusya'nın gaz ihracını adeta zorunlu hale getiren anlaşmayı imzalamadı.

Rusya şimdi AB ülkelerini elindeki gazı Çin'e yönlendirmekle tehdit ediyor. AB ise bütün bunlara karşılık Rus şirketlerinin kendi pazarlarına girmesini engelliyor.

Petrol fiyatlarının artışı, Suudi Arabistan'dan sonra ikinci en büyük petrol ihracatçısı olan Rusya'nın işine yarıyor ve krizden çıkmasını sağlıyor.

Rusya petrol gelirleriyle 66 milyar dolarlık bir "istikrar fonu" oluşturdu. Ne var ki Rusya bu parayı sosyal alanlara değil uluslararası prestijini yükseltmek için kullanıyor.

G8 toplantısı

Putin'in Rusyası



Oligarklar

1999'da iktidara gelmesinden bu yana Putin 1990'lı yıllarda ekonomiyi yağmalayarak süper zengin olan oligarkları devlet kontrolüne almaya çalışıyor. Mesela Berezovsky ve Gusinsky adlı iki oligarkın ülke dışına kaçmasına yol açtı ve Khodorkovsky'yi hapse attı ve sahibi olduğu Yukos petrol şirketini yeniden kamulaştırdı.

Putin bakanlarını ve yardımcılarını büyük şirketlerin yönetim kurullarına sokuyor. Bu şirketlerin bir kısmı dev tekeller haline geliyor.

Bütün bunlar elbette eski merkezi planlamaya dönüş değil. Kremlin pazar ekonomisini bütünüyle benimsemiş durumda. Son günlerde 3. en büyük petrol şirketi Rosneft'in 10 milyar dolarlık hissesini Londra borsasında satışa çıkardı.

Şimdi Rusya'da devlet kontrolündeki şirketlerin oranı %30'dan %35'e çıktı. Putin'i destekleyen oligarklar ise işlerine eskisi gibi devam ediyorlar. Putin şimdi İngiliz gazetesi *Financial Times*'in yazdığı gibi "dahafazla yönlendirilen bir kapitalizm" yaratıyor.

Bu arada Putin hewrtürlüğün muhalefeti eziyor. Basını susturuyor.

Gürcistan, Ukrayna ve Kırgızistan'daki gelişmelerden sonra milyonlar harcanarak "Nashi" (Bizim) adlı Putinci bir gençlik örgütü kuruldu.

Bush'un "terörizme karşı savaşı" örnek alınarak Çeçen isyanına en kanlı biçimde müdahale ediliyor. İslam kormokusu yayılıyor, ırkçılık körükleniyor.

Bütün bunlara rağmen Putin rahatsız. Kamu konutlarını özelleştirmesi, sosyal yardımları

azaltması geçen sene büyük sokak gösterilerine neden oldu.

Ekonomik büyüme yoksulluğu biraz olsun azalttı ama milyolarca insan hala aç. >Devlet kapitalizmine geçiş Rusyayı temellerinden sarstı. 1990'lardaki kriz dünyada savaş zamanları dışındaki en büyük sanayi yıkımına neden oldu.

Bu, Rusya'da halk üzerinde büyük bir sarsıntı yarattı. Ekonomi durdu, yüzbinler işsiz kaldı. Erkeklerin yaşam ortalaması 10 yıl düştü.

Rusların büyük çoğunluğu yeni bulunan petrolün avantajını yaşamıyorlar. Ama küçük bir azınlık m uazzam zenginlikler elde ettiler. Ruysa şu anda ABD'den sonra en çok dolar milyarderine sahip ülke.

Rusya'nın eskiyen fabrikaları tam kapasite çalışıyorlar. Diğer



yandan dünya pazarın da rekabet etmek için çok az yatırım var.

Bütün bu gelişmeler G8 toplantısını belirleyecek. Ekonominin serbestleştirilmesi, serbest rekabet gibi serbest pazar ekonomisi üzerine söylenen bütün palavralardan sonra G8 ülkeleri kendi pazarlarını korumak ve yabancı şirketlerin, özellikle de Rusların, kendi pazarlarını a girmemesi için sıkı bir mücadele verdiler.

Rus gaz şirketi (dünyanın üçüncü büyük şirketi) Gazprom İngiliz gaz şirketini almak istediğini söylediğinde İngiliz hükümeti tam bir panik yaşadı.

Geçen ay Rus çelik şirketi Severstal Fransız-İspanyol şirketi Arcelor'a karşı bir satın alma işlemini kaybettiğinde Rus hükümeti Avrupalıları "Ryskorkusu" içinde olmakla suçladı.

Başarısızlık

Bu arada batılı ülkeler enerji, metal ve savunma gibi stratejik alanlarda yabancı şirketlerin yerine kendi güçlü ulusal şirketlerini oluşturmaya hazırlanıyorlar.

ABD'de de Çin şirketlerinin ABD petrol şirketlerini ve bir Arap şirketinin liman almasını karşı ciddi bir tutum gelişti.

Yeni liberalizmin büyüme gerçekleştirmemesi karşısında G8 ülkeleri kendi ekonomilerini korumak için ekonomi dışı şiddet kullanmaya hazırlanıyorlar.

G8 toplantısı sanki serbest pazar ekonomisini geliştirmek için toplanıyor görünüyor ama aslında içinde tam bir uluslararası çatışma yaşanıyor.

Umut sokakta

Rusya Sosyal Forumu G8 boyunca bir karşı zirve örgütledi. St Petersburg'da bir de gösteri yapıldı. Karşı zirveye 1000 kişi katıldı. Rusya için bu iyi bir rakam.

Karşı zirve şehir dışındaki bir stadda yapıldı. Katılım da düşük olduğu için fazla ilgi görmedi. Polis de gösterinin şehir merkezinde yapılaması engelledi.

Katılımcılar bu nedenle Karşı zirveden güçlenerek değil, güvenlerini kaybederek çıktılar.

Politik partilerin zirveye katılması yasak. Ama Kozlov gibi zirveyi örgütleyenlerin çoğu zaten politik partilerin üyesi.

Politik partiler güçlü. Bu nedenle hem zirveyi hem

de son gösteriyi belirledi.

Ama daha olumlu gelişmeler de var. Zirvenin örgütçüleri arasında küçük bir sendika da var.

Ayrıca geçen sene büyük kesintilerle karşılaşan ve bunlara karşı yaygın bir biçimde direnen emekli hareketinden de delegeler vardı.

Onların yanı sıra kamu konutlarının özelleştirilmesine karşı direnenlerin örgütlenmelerinden de delegeler vardı.

Zirvenin örgütçülerinden Kozlov "Rusya'daki sosyal hareketlerin temsilcilerini bir araya getirmeye çalışıyoruz. Bu hareketlerin içinde çalışmalıyız diyor.

Bir kısım göstericiler "Rusya herşey, gerisi önemli değil" diye bağırıyorlardı ve ekliyorlardı: Kızıl bayrak daha, daha yukarı, Stalin, Beria, Gulak!"

Bu Rus tarzı antikapitalizm. 2001'den beri Ulusal Bolşevik Partisi'nin (UBP) faşistleri Rusyanın çeşitli kentlerinde "antikapitalizm" gösterileri yapıyor.

G8 toplantısı boyunca onlar medyadan daha çok ilgisini çektiler.

UBP son 15 yılda Rusya'nın her tarafından fıskıran faşist gruplar içinde en aktif ve etkili olanı. Bayrakları Hitler'in bayrağına benziyor: Kırmızı üzerine beyaz bir yuvarlak, içinde gamalı haç yerine orak çekiç var!

Rus solunun kafası karışık Bir kısmı faşistlerle birlikte yürüyorlar. Putin'e karşı ortak muhalefet yürütüyorlar.

"Sosyalistlerin" ve "komünistlerin" neden

...ama sağ da büyük bir tehlike



faşistlerle birlikte yürüdüklerini anlamak için "komünistlerin" Rusya'da ne kadar sağcı olduğunu kavramak gerekir. Rusya Federasyonu'nunb Komünist Partisi binlerce üyesi ile en büyük parti.

Liderleri Zyuganov 1917 Rus devrimini Rus ulusunu bölen bir felaket olarak tanımlıyor. Zyuganov'a göre Stalin Rus imparatorluğunu kurtardı.

Geçen ay Fransız Komünist Partisi liderliği

Rus KP'sinin gençlerinin dazlaklarla birlikte eşin-sellere saldırdığını görünce bu partiyi eleştirmeye başladılar.

Sovyetler Birliğine özlem Komünistleri SSCB'yi Rus imparatorluğunun yayılmasının zirve noktası olarak gören faşistlerle ve milliyetçilerle yanyana getiriyor.

Sol da kendi milliyetçiliği ile körleşmiş durumda. Sovyet emperyalizmindeki bölünmenin köklerini araştırmak yerine Rus olmayan ulusların SSCB'den ayrılmasını eleştiriyorlar.

Bu nedenle sol Çeçenistan'daki savaşa karşı ciddi bir tutum alamıyor. Hatta bir çok "komünist" Stalin'in 1944'de Çeçenleri Sibirya'ya sürgüne göndermiş olmasını doğru buluyor.

Bu, solun neden faşistlere karşı hiçbir şey yapmadığını da açıklıyor.

"Filistin'e özgürlük"

İsrail'in Lübnan'ın ardından Filistin'e de saldırmasına karşı, Beyoğlu BAK bir toplantı örgütledi. 20 Temmuz'da Karakedi Kültür Merkezi'nde düzenlenen toplantıda Roni Margulies konuştu.

İsrail devletinin kuruluş sürecini, 11 Eylül'den sonra ABD'nin uyguladığı emperyalist politikaları ve bu politikaların bugünkü İsrail saldırıganlığıyla bağlantısının tartışıldığı sunuşta, savaş karşıtı hareketin gücü ve ABD'yi durdurmak için, Ortadoğu'nun özgürlüğüne kavuşması için ne gibi adımların atılabileceği de tartışıldı. Önümüzdeki mücadele dönemi açısından iyi bir başlangıç oldu.

Haydi liseliler

Bizler sistemin bize dayatmalarına karşı çıkan, sistemin boş kafa üretme merkezi olan okullarımızda sorunları görebilen, dünyadaki olaylara at gözlüğüyle bakmayan, Ortadoğu'daki savaşa "bana ne demeyen sosyalist liselileriz.

1980 sonrası yeni bir gençlik yaratılmaya çalışılıyor. Düşünmeyen, sorgulamayan, eleştirmeyen. İşte biz bu apolitik kuşakta mücadele veriyoruz. Bizler bu akıntıya kapılmayan aksine bunun karşısında bunun karşısında direnen liselileriz. Bizler istersek o 5 şıklı sınavı kaldırıp daha iyi bir eğitim alabileceğimizi biliyoruz. Çünkü önümüzde örnekler var. Şili, Yunanistan, Fransa gibi isyan edenlerin zaferleri var.

Ancak bizim kadar ege-men sınıfta liselileri çok önemiyor. Çünkü gençlikten korkuyorlar. 68'liler, 78'liler gibi gençliğin neler yapabileceğini biliyorlar. Bizleri bastırmak için okullarımıza faşist çeteleri, uyuşturucuyu, tarikatları salıyorlar.

Haydi liseli arkadaş. Sende katıl kavgamıza. Hayat 5 seçenek değil. Ya sosyalizm ya barbarlık.

Mücadelemizi büyüt, sıra arkadaşın rakibin değil bu kavgada yoldaşın olsun.

Ankara'dan sosyalist liseliler

sosyalist işçi
sitesi yenilendi
sosyalistisci.org

Ankara'da BAK standı

Ankara'da iki haftadır her gün BAK stantları açıyoruz. İki-üç kişi ile başlayan stantlarımıza hızla aktivistler gelmeye başladı.

Günde bine yakın bildiri dağıtıyoruz; bu süre içinde üç yüzü aşkın iletişim bilgisi topladık. Standı açmaya başladığımız sıralarda İsrail'in Lübnan'a saldırması ile hemen bir toplantı örgütlemeye karar verdik ve her sabah toplantının çağrısını ilişkiye geçebildiğimiz sendikalarda ve meslek odalarında çoğaltıp, öğlen açtığımız stantlarda dağıtıyoruz.

Şimdi, yaz olmasından da dolayı birkaç kişilik faaliyetimiz büyüdüğü için; Dikmen ve Batıkent'te de stantlar açmaya karar verdik. Ayrıca, Lübnan ve Gazze'nin İsrail saldırısı altında olmasını,

30 Eylül duyuru-sunu ve Barışrock'ı içeren Ankara "Barış Bülteni"nin 4. sayısını da bastık.

Az sayıda insanla başladığımız faaliyet ile binlerce bildiri ve toplantı çağrısı dağıttık, yüzlerce savaş karşıtı ile ilişki kurduk ve özellikle gençler stantlara yoğun ilgi gösteriyor. Birkaç aktivistin bulunduğu her yerde benzeri deneyimleri yaşayabileceğimizin bir kanıtı da, standı gelen Antalyalı bir öğretmenin, BAK bülteninde Antalya'yı göremeyince hemen kendisinin bu işi üstlenebileceğini önermesiydi.



Eskişehir'de sağlık yasasına karşı eylem

7 Temmuz'da Eskişehir'de Aile Hekimliği pilot uygulamasının başlatılmasına karşı,

Tabip Odası, KESK, TMMOB, DİSK vb. meslek odası ve sendikaların da içinde olduğu Aile Hekimliği Uygulamasına Karşı Eskişehir Platformunun 8 Temmuz Cumartesi günü düzenlediği "Aile Hekimliğine Hayır" mitingine biz de İstanbul ve İzmir'den katıldık.

Eskişehir'deki mitingde 1000'nin üzerinde kişi katıldı. Yaşlı, kadın ve çocukların katılımı oldukça dikkat çekiciydi.

Bazı aktivistler, eylemde 12 gazete satarken, bazı aktivistler de sadece miting ile yetinmeyip civardaki kafelere ve Eskişehir halkı-

na binlerce BAK ve Barışrock bülteni ve bildirisi dağıttılar.

Miting sonrası, Eskişehir Tabip Odası'nda yapılan değerlendirme toplantısında; miting katılanların öfkesi, heyecanı ve İl Sağlık Müdürü ile görüşülerek kararlılığın bildirilmesi ile başarılı bir girişimde bulunulduğu konuşuldu. Ayrıca, bu girişimin geliştirilerek yasaya karşı kampanyanın daha da büyümesi gerektiği tartışıldı. Bu mitingün düzenlenmesinde cep telefonu mesajı ve afiş duyurularına ilave olarak öncesinde bir kampanya yapılsaydı katılımın çok daha fazla olabileceği ve pilot uygulamanın planlandığı diğer illerde şimdiden kampanyalara başla-

manın gerektiği de vurgulandı.



Genel Sağlık Sigortasına karşı, Nükleer Santral inşasına karşı ve Küresel İsnma, ya karşı kampanya sürdüren Küresel Eylem Grubu kullanacağı logoyu da saptamaya çalışıyor. Yukarıda logo önerilerinden birisi var

Sağlık yasasını püskürtelim

Kadıköy Eğitim-Sen 2 No'lu Şubede düzenlenen "Sağlık Ocakları elimizden alınıyor-Aile hekimliği nedir?" toplantısı, katılımı yüksek olmamasına rağmen, tartışma konunun zenginliği ve umut veren mücadele perspektifleriyle çok başarılı geçti.

Küresel Eylem Grubu'nun İstanbul Anadolu yakasında yaptığı bu ilk toplantıda, konuşmacı Dr. Erkan Kapaklı, çok geniş ve somut bir tartışma zemini sundu.

Sağlık ocaklarının önemi, birinci, ikinci ve üçüncü aşama sağlık hizmetlerinin ne anlama geldiği, AKP'nin

gündeme getirdiği Genel Sağlık Sigortası yasasının nasıl bir saldırı olduğu, Dünya Ticaret Örgütü ve IMF'nin bu yasanın geçmesi için neden ısrarcı olduğu, bu yasanın ev kadınlarından sağlık çalışanlarına, öğrencilerden bebelere, işsizlerden esnaflara kadar nasıl tüm toplumun sağlık hakkını gasp etmeyi hedeflediği, uluslararası deneylerin de, Arjantin'den Bulgaristan'a kadar bir çok ülkede bu yasanın benzerlerinin uygulanmasının yarattığı tahribatların ışığında tartışıldı.

Toplantıda sadece yasayı

tartışmakla yetinmedik kuşkusuz. Bu yasayı durdurmanın mümkün olduğu, zaten hükümetin bu yasayı çıkartmak istediği takvimden geride olduğu ve bunun yasaya karşı mücadelenin bir ürünü olduğu, dolayısıyla daha yaygın bir kampanyayla yasanın durdurulmasının bizim elimizde olduğu gibi mücadele başlıklarının tartışılması da toplantının çok moral verici geçmesine neden oldu. Bu toplantıları çok sayıda, çok işyerinde yapmamız gerekiyor.

Aynur Karas

Bursa'da Barışrock toplantısı yapıldı

18 Temmuz günü İstanbul'dan da iki Barışrock aktivistinin katıldığı Bursa Barışrock inisiyatifi toplantısı düzenledik.

Toplantıda ilk konuşmayı yapan Burçak, 1999'dan günümüze antikapitalist ve savaş karşıtı hareketin durumundan bahsedip, Barışrock'ın da bu zemin etrafında savaşa

ve savaş destekçilerine karşı bir festival olarak ortaya çıktığına değindi.

Daha sonra ise ABD'nin ve İsrail'in Ortadoğu'da yaptığı kanlı ve meşru olmayan saldırılarını ve bunların önüne geçebilmek için nasıl kampanyalar yapmamız gerektiğini konuştuk.

26 Ağustos'a kadar açabildiğimiz her gün masa

açıp, bir yandan geçen seneki gibi otobüslerle toplu bir şekilde Barışrock'a katılmayı, bir yandan da insanları ABD ve İsrail'e karşı yapılan savaş karşıtı kampanyaların içerisine katıp Bursa'da daha da büyük bir muhalefet oluşturmayı hedefliyoruz.

Özgür

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperya-lizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.



DSİP büroları

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakçı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

Akhisar: 0544 - 515 62 59

Bursa: 0535 - 422 39 65

Denizli: 0543 - 476 27 88

İzmit: 0537 - 940 58 95

Karabük: 0533 - 772 54 93

Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakçı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Nükleer enerjiye hayır! Küresel ısınmanın çözümü temiz enerjide

Küresel ısınma, kapitalizmin insanı ve canlıları değil, kar elde etmeyi merkezine alan rekabetçi anlayışının sonucu. Yüzyılın en büyük sorunlarından biri olan küresel ısınma insan faaliyetinin sonucu. Dolayısıyla, çözüm de yine bu çerçevede ele alınmalı.

Küresel ısınma sadece bir çevre sorunu olarak görülmemeli. Bu sorunun ortaya çıkardığı sonuçlar, bir yandan devasa çevre sorunları oluştururken, aynı zamanda insanların ve gezegen üzerindeki tüm canlıların sağlığını tehdit ediyor, muazzam ekonomik zararlara yol açıyor.

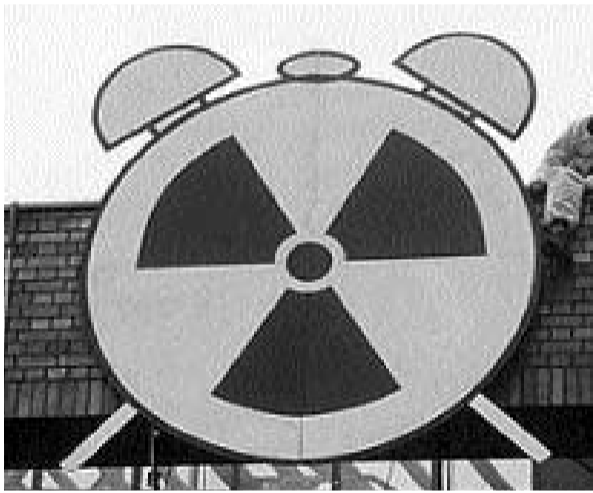
Küresel ısınmanın 2080 yılına kadar 80-120 milyon kadar insanı daha açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edeceği tahmin ediliyor. Bu insanların yüzde 80'i Afrika'da yaşıyor olacak. İklim değişikliğinin yol açacağı sorunlar nedeniyle 2050 yılına kadar 150 milyondan fazla insanın mülteci durumuna düşmesi bekleniyor.

Nükleer enerji ölümcül

Başta G8'ler ve çokuluslu şirketler son dönemde fosil yakıtların küresel ısınmaya olan etkisini inkar edemez duruma geldi. Bu nedenle bir başka kar alanı olan nükleer enerjiyi "temiz" ve "yeşil" olarak pazarlamaya çalışıyorlar.

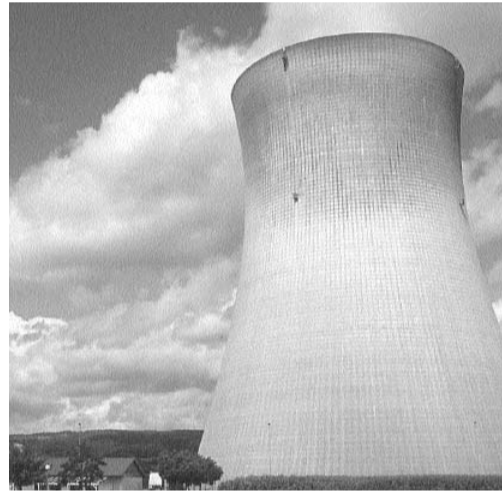
Nükleer enerji sadece elektrik üretmek için kullanılmıyor. Örneğin birçok askeri denizaltı ve savaş gemisi nükleer enerji ile çalışıyor. Dünya enerji tüketiminin yüzde 7'sini ve elektrik tüketiminin yüzde 17'sini nükleer enerji karşılıyor.

Nükleer santrallerin elektrik üretim tekniği son derece pahalı bir yöntem. Bu süreçte muazzam ölçüde enerji açığa çıkarırken, aynı zamanda çevreyi kirleten ve tüm canlılar üzerinde olumsuz sağlık etkisi yaratan insan eliyle üretilmiş radyoaktif yan ürünler ortaya çıkarıyor. Sürecin sonunda ortaya çıkan radyoaktif atıklar, neredeyse ömür boyu insanlardan ve çevreden izole edilmesi gerekiyor. Bunun maliyeti ise enerji üretiminde bile daha pahalı.



Nükleer enerji ölümcül

Tüm nükleer enerji santralleri normal rutin operasyonları sırasında bile havaya, toprağa ve suya radyoaktif maddeler salar. Günümüzde bu sorunu engelleyecek bir teknoloji henüz geliştirilmiş değil. Normal koşullarda bile havaya karışan radyoaktif maddeler, bu santrallerin yakınındaki ekin alanlarını ve sebzeleri etkilemekte ve buradan canlılara geçmektedir.



Küresel nükleer sanayi yılda toplam 68.000 ton uranyum cevheri kullanmaktadır. Tüketilen uranyumun yaklaşık yarısı askeri kaynaklar tarafından sağlanmaktadır.

İran'da kurulmakta olan nükleer santral nedeniyle çıkan krizin de gösterdiği gibi, nükleer enerji ile askeri amaçlar arasında ilişki var. Nükleer enerjinin üretimi sırasında ortaya çıkan "zenginleştirilmiş uranyum" aynı zamanda nükleer silahların üretilmesinde kullanılmaktadır. Dolayısıyla nükleer enerji seçeneği birçok kez askeri ve siyasi bir seçenek olarak da karşımıza çıkıyor.

Tüm bunlar gösteriyor ki, nükleer enerji akılcı bir seçenek değil. Bunun yerine rüzgar ve güneş gibi enerji kaynaklarını kullanmak doğru olan. Hükümetin nükleer santraller kurma girişimine karşı, temiz enerji seçeneklerini desteklemeliyiz.

Nükleer enerji pahalı ve sınırlı

Nükleer enerji, diğer enerji seçenekleri içinde en pahalı olanı. Bu nedenle özel sektör için karlı bir alan değil. ABD'de 1948-1998 yılları arasında enerji araştırmaları için yaklaşık 111 milyar dolar harcandı. Bu harcamaların yüzde 59'u nükleer enerji sektörüne giderken, bugün ABD'de nükleer enerjinin toplam enerji üretimi içindeki payı sadece yüzde 20.

Avrupa komisyonu, dünyadaki tüm uranyum kaynaklarının 2-3 milyon ton kadar olduğunu tahmin etmektedir. Bu kaynakların yaklaşık 30-40 yıl sonra tükeneceği tahmin ediliyor. Şayet bugün fosil yakıtla çalışan enerji santrallerinin tümünün yerini nükleer santraller alsaydı, uranyum kaynakları ancak 3-4 yıl yeterdi.

Nükleer atıklar sorun

"Ortalama bir nükleer santral yılda 20-30 ton kullanılmış nükleer yakıt üretiyor. Bu küresel olarak yılda 8.800-13.200 ton yakıt demektir (askeri, araştırma ve tıbbi amaçlı üretilenler buna dahil değil).

"Nükleer enerji CO2 üretmiyor diye iddia ediliyor. Oysa bu doğru değil. Nükleer enerji üretimi için tüm süreç (uranyumun çıkarılması, taşınması, işlenmesi, depolanması ve atıkların saklanması) dikkate alındığında ortalama bir nükleer santral, tipik bir doğalgaz santralinden ürettiği CO2 emisyonunun yüzde 20-40'ı arasında emisyon üretmektedir.

Nükleer sanayi destekleniyor

"1953-2002 yılları arasında Kanada hükümeti nükleer sanayiye yaklaşık 14.5 milyar dolar sübvans etti.

"ABD, 1948 yılından itibaren 50 yıl içinde nükleer sanayine doğrudan desteği 67 milyar doları buldu.

"Türkiye'nin de üyesi olduğu 30 OECD ülkesi, 1992 yılına kadar nükleer enerji araştırmaları için yaklaşık 318 milyar dolar para harcadı.

"AB, tüm enerji araştırmaları için ayırdığı fonların yüzde 61'ini nükleer sanayine veriyor. Oysa nükleer enerjinin toplam enerji üretimi içindeki payı sadece yüzde 13.

"Avrupa'da işlemekte olan nükleer santrallerin yaklaşık yüzde 75'inin 2030 yılı itibarıyla faaliyetine son vermesi bekleniyor.

Dünya'yı saran kâranlık

Geçtiğimiz haftalarda 13 il "geçici" bir karanlık yaşadı. 13 ili kapsayan bir elektrik kesintisi yüzünden yüz binlerce insanın yaşadığı sokaklar, evler, caddeler karanlığa gömüldü.

Resmi ağızlardan (ki bu ağızlar nükleer lobilerinin de ağzıdır!) yapılan açıklamalar bile "oto prodüktörlerin" (özel elektrik üreticileri) bu kesintinin sorumlusu olduğunu söylüyordu.

Elektrik mühendislerinin meslek örgütü ise, özelleştirilecek devlet santrallerine yatırım ve bakım yapılmadığını; oto prodüktörlerin "ucuz saat" uygulaması nedeniyle üretimi durdurup, devletten aldıkları elektriği halka sattıkları için, diğer santrallere binen yükü sistemin kaldırmadığını ve kesintinin bunun sonucu oluştuğunu açıkladı.

Özel santraller, "halk ucuza elektrik kullanırken yeterince kâr edemiyorum, ben de devletten alırsam, halka kakalarım" felsefesinden hareketle, 13 ili karanlığa mahkûm etti.

Hükümet, Sinop'ta özel şirketler aracılığıyla nükleer santral inşa edeceğini söylüyor. 13 ili karanlığa mahkûm eden; elektrik sistemini felç eden bir mantıkla, Çernobil teknolojisini Sinop'a kuracaklar!

Yine aynı hükümet, Genel Sağlık Sigortası adındaki yasa ile, sağlıkta tam anlamıyla (temel sağlık hizmetlerinden sigorta kapsamına) özelleştirme politikalarını uygulamak istiyor.

Elektrik kesintisi bize, kar hırsının ne kadar "karanlık" bir şey olduğunu bir kere daha gösterdi.

Peki ya aynı şey; nükleer santralde ya da kalp rahatsızlığında sağlık hizmeti almak istediğimizde nasıl tezahür edecek? Nükleer santral işletmecileri ya da özel hastane patronları "ya kusura bakmayın kâr edemeyince..." dediklerinde kaç kişi çoktan yaşamını yitirmiş olacak?

Ya bu senaryoları izleyip göreceğiz, ya da "başlarım ben böyle senaryoya!" diyeceğiz. Hayatımız üzerine oynanan senaryoyu da yırtıp atmanın tam vakti!